

Θέμα

Ξαναπαίνοντας το νήμα του Ιούνη

Η στιγμή και η εμπειρία μένει να συνεχίσει να ξετυλίγεται σαν λόγος, να αποκτήσει συνέχεια, εμπλουτισμένη από άλλες που δεν είχαμε την τύχη να μοιραστούμε ή να ακούσουμε, που πρόκειται να ζήσουμε.

σελ. 6-7

Ευρωπορείες

Προς τα πού βαδίζουν;

Τη Δευτέρα 31 Αυγούστου πραγματοποιήθηκε στη Θεσσαλονίκη η επίσημη έναρξη της θερινής διεθνούς συνάντησης του "Δικτύου των Ευρωπορειών", με συμμετοχή των Τσοβόλα, Κωνσταντόπουλου, Παππά (ΚΕ του ΠΑΣΟΚ), του ΕΚΘ... Καταγραφή της εναρκτήριας εκδήλωσης...

σελ. 3

Ρωσσία

Παιχνίδι "MONOPOLY"

Όλα θα εξαρτηθούν από το πόση σταθερότητα θα μπορεί να προσφέρει η κυβέρνηση. (...) Το μέλλον της οικονομίας δεν είναι καθαρό. Η πυραμίδα κατέρρευσε, είναι όμως πιθανό πως θα καταφέρει να πείσει τους πολλούς να βοηθήσουν ώστε "να αποκατασταθεί η τάξη".

σελ. 12

Διεθνή

- Η ΜΑΙ επιστρέφει
- Η Ευρωπαϊκή Ένωση αντεπιτίθεται
- Οι ινδιάνοι mapuche επί ποδός πολέμου
- MayDay '98: μια συνάντηση στη Βρετανία

σελ. 9 και 10

ΡΑΧ ECONOMICA

Μα αφού
εγώ πανηγυρίζω
για τη δημοκρατία
της αγοράς...

Μια ακόμα οικονομική κρίση. Όμως οι αέναες αλλαγές και οι κύκλοι των κρίσεων είναι ο τρόπος μετάλλαξης και επέκτασης του καπιταλισμού. Το φαινόμενο της παγκοσμιοποίησης με τη στήριξη της νεοφιλελεύθερης διαχείρισης, εδραιώνεται και επιβεβαιώνεται διαρκώς, εκπλήσσοντας(;) ακόμα και αυτούς τους ίδιους τους οραματιστές του. Το ντόμινο που παρατηρούμε στα χρηματιστήρια του κόσμου, αποτελεί απόδειξη προς την κατεύθυνση της παγκοσμιοποιημένης οικονομίας. Η οικονομική κρίση στη Ρωσία μετατράπηκε στιγμιαία σε παγκόσμια. Το ρούβλι γονάτισε, σπάζοντας έτσι ένα ασταθή κρίκο στη φαινομενικά εύρωστη αλυσίδα.

Η κρίση αυτή φαίνεται ότι θα ξεπεραστεί επιτυχώς. Η εύρυθμη λειτουργία όμως αυτού του δικτύου οικονομικών συμφερόντων ήδη ψάχνει μηχανισμούς σταθερότητας, μηχανισμούς ρύθμισης των κρίσεων που αναπόφευκτα θα επέλθουν. Ήδη μετά την πρόσφατη κρίση στα χρηματιστήρια της νοτιανατολικής Ασίας, το σύστημα βρέθηκε αντιμέτωπο με τα υποπροϊόντα του ίδιου του κύκλου του, που είχαν σαν αποτέλεσμα την αστάθεια στις αγορές όπου μέχρι στιγμής δεν υπήρξε "επαρκής καθοδήγησή και έλεγχος". Το ΔΝΤ ανέλαβε την εποπτεία, χορηγώντας δυναμωτικές ενέσεις δισεκατομμυρίων δολαρίων σε εθνικές οικονομίες υπό πτώχευση, με όρους που εξασφαλίζουν βέβαια την προσήλωση των οικονομιών αυτών στο μοντέλο της ελεύθερης αγοράς. Ο εκβιασμός αυτός νομιμοποιείται και ενισχύεται και από άλλους παγκόσμιους οικονομικούς οργανισμούς, από τις ΗΠΑ και φυσικά από τις διεθνείς συνθήκες για τις ζώνες ελεύθερου εμπορίου, όπως η NAFTA και η ΜΑΙ. Συνθήκες που ουσιαστικά άρουν οποιοδήποτε όριο στη δράση των πολυεθνικών και φυσικά προστατεύουν με οποιοδήποτε κόστος τα συμφέροντά τους και κατά συνέπεια το είδος της σταθερότητας που επιδιώκουν για να επεκταθούν.

Η Μαύρη Δευτέρα και η Μαύρη Πέμπτη, αποτελούν ορόσημα στη διεργασία υπέρβασης των πρόσφατων οικονομικών κρίσεων, όπου δισεκατομμύρια δολάρια εξαφανίστηκαν χωρίς ωστόσο να καταλήξουν σε κάποιον αποδέκτη. Ο τζόγος στα χρηματιστήρια αποδείχθηκε καταστροφικός για μια μεσαία οικονομική τάξη που βρέθηκε ξαφνικά στην κατηγορία των φτωχών. Μια κατηγορία που για τους απανταχού τεχνοκράτες αποτελεί δυσμενή στατιστική, νούμερα που διαρκώς αυξάνονται.

Η πλειοψηφία του παγκόσμιου πληθυσμού, αν και δεν γνωρίζει τους όρους στα παιχνίδια του χρηματιστηρίου, ξέρει ωστόσο να μεταφράζει το φτέρνισμα του Dow Jones και το σύνδρομο της βότκας, σε φτώχεια, εξαθλίωση, εκμετάλλευση και στο αν την επόμενη της κρίσης που ξεπεράστηκε θα 'χει να αγοράσει τρόφιμα και φάρμακα.

Αυτός άλλωστε είναι και ο μεγαλύτερος κίνδυνος των υποπροϊόντων. Προκαλούν πολιτικές κρίσεις και εξεγέρσεις που βλάπτουν την εύρυθμη λειτουργία του συστήματος. Ίσως γιατί απλά έχουμε γνώση ότι είμαστε άνθρωποι και ότι οι αντιδράσεις μας στην κυριαρχία του χρήματος δεν μετατρέπονται σε στατιστικές και νούμερα. Γι' αυτό και εμείς τα υποπροϊόντα, είμαστε επικίνδυνοι για την εξουσία.

★ Τον Μαρξ τον ξέρουν οι πάντες, αλλά δεν τον φοβάται κανείς. Το όνομά του, πάλι, είναι συνδεδεμένο με την έννοια της επανάστασης, οπότε βολεύει το λανσάρισμα των καινούριων προϊόντων και τις ανανεωτικές προσπάθειες των παλιών. Επιπλέον, η εικόνα του Κάρολου είναι δωρεάν και μπορεί να χρησιμοποιηθεί καθ' οιονδήποτε τρόπο, δίχως να διαμαρτυρηθεί κανείς για δικαιώματα. Ιδίως σε μια εποχή που η φάρσα υποδύεται ολοένα και περισσότερο την ιστορία.

Ελευθεροτυπία,
Κυριακή 30 Αυγούστου 1998,

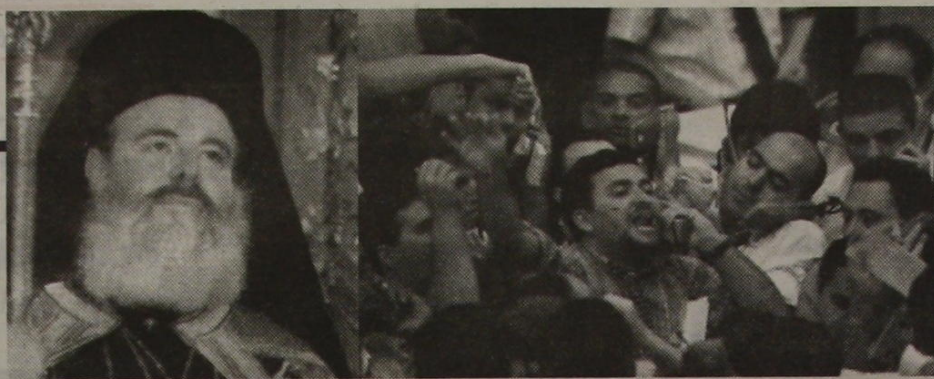
από άρθρο για την ταυτόχρονη χρησιμοποίηση της εικόνας του Μαρξ σε διαφημίσεις εταιρείας κινητών τηλεφώνων, εταιρείας γραβιών, χρηματιστηριακής εταιρείας και εταιρείας φωτιστικών (στην Ιταλία).

★ Στο πλαίσιο της συνθήκης Σένγκεν έχουν ήδη εκσυγχρονισθεί 5 διεθνή αεροδρόμια, που είχαν δηλωθεί ως πύλες εισόδου της χώρας μας...

Ημερησία,
Τετάρτη 2 Σεπτεμβρίου 1998

★ Ακόμα τέσσερις μήνες θα συνεχιστεί η περιπλάνηση των 3.500 σκηνιτών του Ευόσμου, οι οποίοι αναγκάστηκαν να φύγουν πριν από δύο ημέρες από την Περαιά Θεσσαλονίκης όπου είχαν εγκατασταθεί για μία εβδομάδα

Αγγελιοφόρος,
Τετάρτη 2 Σεπτεμβρίου 1998

(όχι και τόσο) νέες αξίες στο χρηματιστήριο ιδεοληψιών

Σε κάθε ευκαιρία ο αρχιεπίσκοπος Χριστόδουλος δεν παραλείπει να σχολιάζει σχεδόν τα πάντα, εκτός ίσως τα της εκκλησίας, με τρόπο που πυροδοτεί τηλεοπτικούς διαξιφισμούς ("Τσίρκο Γιαννόπουλου") με πρόσωπα της κεντρικής πολιτικής σκηνής, επαναφέροντας στο προσκήνιο το θέμα διαχωρισμού κράτους και εκκλησίας. Σε αντίθεση με τους προκατόχους του, φαίνεται να θέλει να αναλάβει ένα πρωτόγνωρο για την ιδιότητά του ρόλο στην πολιτική ζωή. Τα «πύρινα» κηρύγματά του, στο εκάστοτε ποίμνιο, διακρίνονται από φανφαρονισμούς και όσον αφορά τη θεματολογία τους κυμαίνονται από τις "αλύτρωτες πατρίδες" μέχρι τη συμπαράσταση της εκκλησίας στους άνεργους της Δραπετσώνας. Πέραν των δηλώσεων και των κηρυγμάτων, εργάζεται προς την επαναπροσέγγιση της εκκλησίας με την ελληνική κοινωνία και κυρίως με τους νέους, προς το παρόν τουλάχιστον, μέσα από μια σειρά εξαγγελιών για τη δημιουργία πολιτιστικών κέντρων κατήχησης, την παρουσία των παπάδων στα σχολεία και την αναγκαιότητα του μητρικού θηλασμού.

Η ιλαρότητα που ίσως προκαλούν τα παραπάνω, δεν αναιρεί το γεγονός πως ο Χριστόδουλος αποπειράται να «εκσυγχρονίσει» την εκκλησία, αναβαθμίζοντας το ρόλο και την επιρροή της σε κάθε τομέα δραστηριότητας. Βέβαια ο «αγώνας του» ακολουθεί το «στενό μονοπάτι», αφού είναι «στρωμένος με αγκάθια». Πέρα απ' τους πολιτικούς που συναγωνίζεται ωστόσο επάξια, είναι και η «αλλοτριωμένη ηθική υπόσταση» της ελληνικής κοινωνίας από αξίες «ξένες προς τις χριστιανικές», όπως αυτή του χρήματος. Καθώς όμως και η εκκλησία είναι ένα οικονομικά ευαγές ίδρυμα, το ποιές τελικά αξίες θα υπερτερίσουν είναι αμφίβολο. Του χρηματιστηρίου των αξιών ή των "αξιών" του αρχιεπισκόπου;

Στην πραγματικότητα δεν είναι τόσο ανταγωνιστικές μεταξύ τους.

Ημερολόγιο καταστρώματος

ΠΕΜΠΤΗ 27 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ

ΤΟ ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ εθνικής οικονομίας απέστειλε εγκύκλιο προς τις διοικήσεις των ΔΕΚΟ-μεταφορών, στην οποία αναφέρεται πως οι αυξήσεις μέσα στο 1999 θα κυμανθούν από 0 έως 1%.

Η ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ "Τάιμς της Νέας Υόρκης" γράφει πως το υποτιθέμενο εργοστάσιο χημικών όπλων που οι ΗΠΑ χτύπησαν με πυραύλους Τόμαχκ στη Σίφα του Σουδάν ενδέχεται να παρασκεύαζε φάρμακα.

ΔΕΚΑΠΕΝΤΕ νεκροί στο Κοσσυφοπέδιο από επιθέσεις του στρατού της Νέας Γιουγκοσλαβίας.

ΤΟ ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ παιδείας ανακοινώνει πως από τους 9.482 εκπαιδευτικούς που θα διορισθούν φέτος, οι 7.600 θα προέρχονται από την επιτερίδα και οι υπόλοιποι θα είναι οι επιτυχόντες στον διαγωνισμό του ΑΣΕΠ.

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 28 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ

ΣΥΛΛΑΜΒΑΝΟΝΤΑΙ 11 μέλη της GREEN-PEACE στην Άγκυρα, κατά τη διάρκεια διαμαρτυρίας έξω από το τουρκικό υπουργείο ενέργειας. Διαμαρτύρονταν για την επικείμενη κατασκευή εργοστασίου πυρηνικής ενέργειας στην περιοχή Ακουγιού, στην επαρχία της Μερσίνης στη νότια τουρκία. Η τουρκική κυβέρνηση θα ανακοινώσει τις προσεχείς εβδομάδες το αποτέλεσμα διεθνούς διαγωνισμού για την κατασκευή του. Ανάμεσα στις υποψήφιες αναδόχους εταιρείες, η SIEMENS και η канаδική Atomic Energy.

ΣΥΜΠΛΟΚΕΣ στη Λίμα του Περού, έξω από

τη βουλή, ανάμεσα σε ισχυρές αστυνομικές δυνάμεις και διαδηλωτές που διαμαρτύρονταν για την προδιαγραφόμενη "επανεκλογή" του δικτάτορα Φουτζιμόρι.

Η ΚΙΝΣΑΣΑ υπό τον έλεγχο των δυνάμεων του Λοράν Καμπίλα, υποστηριζόμενου από τους στρατούς της Ζιμπάμπουε και της Αγκόλα. Οι μάχες στο Κονγκό συνεχίζονται.

4 ΔΙΣ. ΔΡΧ θα κοστίσει το νέο αστυνομικό μέγαρο στη Θεσσαλονίκη, την κατασκευή του οποίου θα εξαγγείλει επίσημα ο υπουργός δημόσιας τάξης Γιώργος Ρωμαιοίς στα εγκαίνια του περιπτέρου της ΕΛ.ΑΣ. στη ΔΕΘ.

ΣΑΒΒΑΤΟ 29 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ

ΣΥΜΠΛΟΚΕΣ στην Κωνσταντινούπολη ανάμεσα στις "Μητέρες του Σαββάτου" (μητέρες εξαφανισθέντων αγωνιστών) και ισχυρές αστυνομικές δυνάμεις. 100 συλλήψεις.

ΣΕ ΕΚΕΧΕΙΡΙΑ (μονομερή) ανακοίνωσε πως θα προχωρήσει από την 1η Σεπτεμβρίου το ΡΚΚ.

ΚΥΡΙΑΚΗ 30 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ

Η ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ της Τουρκίας απορρίπτει την εκχειρία που προτάθηκε από το ΡΚΚ.

Ο ΖΙΟΥΓΚΑΝΟΦ δηλώνει πως θα καταψηφίσει τον διορισμό Τσερνομίρντιν.

ΔΕΥΤΕΡΑ 31 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ

ΣΤΗ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ ξεκινά η συνάντηση του "δικτύου των ευρωπορειών" με εκδήλωση στην οποία συμμετέχουν οι Τσοβόλας, Κωνσταντόπουλος κ.α...

Η ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ ανακοινώνει το νέο κανονισμό εργασίας για τις αστικές συγκοινωνίες της Αθήνας. Ουσιαστικά η αρχή της ιδιωτικοποίησής τους.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΝΕΤΑΙ πως μέσα στον Ιούλιο η ανεργία αυξήθηκε στο 10%. Ωστόσο, υπολογίζεται πως ο αριθμός των εγγεγραμμένων ανέργων αντιστοιχεί στο 67% του συνόλου των ανέργων.

ΚΑΤΑΨΗΦΙΖΕΤΑΙ ο διορισμός Τσερνομίρντιν. Άγριο παζάρι στη Μόσχα.

ΤΡΙΤΗ 1 ΣΕΠΤΕΜΒΡΗ

ΠΡΟΚΗΡΥΣΣΕΤΑΙ διεθνής διαγωνισμός για την ιδιωτικοποίηση των καταστημάτων αφορολογήτων ειδών.

ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ Γιέλτσιν-Κλίντον στη Μόσχα.

ΝΕΕΣ ΤΑΡΑΧΕΣ και λεηλασίες στην Ινδονησία.

ΜΑΖΙΚΕΣ συλλήψεις κούρδων στο Ντιγιαρμακίρ και στην Κωνσταντινούπολη.

ΤΕΤΑΡΤΗ 2 ΣΕΠΤΕΜΒΡΗ

ΕΚΤΑΚΤΗ συνεδρίαση του ιρλανδικού κοινοβουλίου για τη λήψη νέων μέτρων ασφαλείας (τρομονόμος).

ΠΕΜΠΤΗ 3 ΣΕΠΤΕΜΒΡΗ

Ο ΚΛΙΝΤΟΝ συναντάται στο Μπέλφαστ με τη νεοεκλεγείσα βορειοϊρλανδική βουλή.

ΣΤΗΝ ΟΥΑΣΙΓΚΤΟΝ συναντιούνται οι υπουργοί οικονομικών και οι διοικητές των κεντρικών τραπεζών των χωρών της Λατινικής Αμερικής με την ηγεσία του Διεθνούς Νομισματικού Ταμείου.

Κάτοπτρα και αντικατοπτρισμοί

Ο Σεπτέμβρης ήρθε. Η επιστροφή στο κλεινόν άστυ συντελείται με γοργούς ρυθμούς. Οι καύσωνες τελείωσαν και η αίσθηση της αποχάνωσης παραδίδει τη σκυτάλη στο άγχος της καθημερινότητας. Όπως και κάθε καλοκαίρι πίσω απ' τους κυρίαρχους βραδείς ρυθμούς, συνέβησαν πολλά, που σίγουρα αποτελούν εφελτήριο βήμα για περαιτέρω εξελίξεις στους μήνες που θα ακολουθήσουν.

Το θερινό τμήμα της βουλής αποδείχθηκε ιδιαίτερα παραγωγικό. Ψήφισε, όπως πάντα άλλωστε τέτοια περίοδο, νομοσχέδια που αλλάζουν συλλήβδην το τοπίο των εργασιακών σχέσεων αλλά και την παλλαϊκή άμυνα, διαμορφώνοντας προοπτικές για μια νέα κοινωνική πραγματικότητα. Η κατάσταση στο Κοσσυφοπέδιο επιδεινώθηκε κάνοντας την ευρύτερη γειτονιά των Βαλκανίων ανήσυχη.

Ωστόσο η βαρύτητα των γεγονότων αυτών δεν ήταν αρκετή ώστε να τους δώσει μια καλή θέση στα θέματα της ειδησεογραφίας. Για μεγάλο χρονικό διάστημα πρώτο θέμα έγιναν φυσικά οι καταστροφικές πυρκαγιές στην Αττική και όχι μόνο, που μέσα απ' τις ατέλειωτες ζωντανές συνδέσεις σύντομα μονοπώλησαν το χρόνο στα τηλεοπτικά δελτία των ειδήσεων. Ενίοτε διανθίζονταν απ' τους γάμους και τις διακοπές των πολιτικών, καθώς και τη συνέχεια του σήριαλ της "αύξησης των κρουσμάτων διαφθοράς στους κόλπους της αστυνομίας". Ακολούθησε φυσικά και η συνέχεια της πικάντικης ιστορίας με την αύξηση των λεκέδων: από το λεκέ σε κάποιο φόρεμα ως του δυο λεκέδες στο χάρτη από βομβαρδισμούς. Τέλη Αυγούστου πέρασαν δειλά στο προσκήνιο και οι προεκλογικές διακηρύξεις ενόψει των δημοτικών εκλογών. Και ενώ στη Ρωσία ανέτειλε η οικονομική κρίση, στην Ελλάδα έφτανε στο τέρμα η αναμονή χιλιάδων για την εξασφάλιση μιας θέσης στην "ελίτ" των ανέργων, μέσω των πανεπιστημιακών σχολών.

Η μόνη σταθερή παρουσία καθ' όλη τη διάρκεια του καλοκαιριού που μας πέρασε, οπότε και εδραιώθηκε ως αγαπημένο πρόσωπο των media, ήταν ο αρχιεπίσκοπος Χριστόδουλος. Άλλωστε ο λαϊκισμός του αρχιεπισκόπου είναι φρέσκος και ως τέτοιος είναι ευπρόσδεκτος.

Το καλοκαίρι τελείωσε και μαζί του κάποιες ειδήσεις μπηγαν στο αρχείο ενώ την εξέλιξη κάποιων άλλων έχουμε ακόμη να παρακολουθήσουμε. Και ίσως στην εξέλιξη κάποιων απ' αυτών να συνεισφέρουμε και εμείς...

AGENDA

Εκδηλώσεις...

• Την Τρίτη 8 Σεπτεμβρίου, στις 9.00μμ, στο αυτοδιαχειριζόμενο κοινωνικό κέντρο "Ναυτίλος", θα γίνει ανοιχτή συνέλευση για την οργάνωση της αλληλεγγύης στους συλληφθέντες του διαγωνισμού του ΑΣΕΠ.

• Την Κυριακή 6 Σεπτεμβρίου, στις 5.00μμ, στο πολιτιστικό κέντρο των λαών της Ανατολής «Γέφυρα», Μαυρομιχάλη 78Α, θα υπάρξει ενημέρωση για την απεργία πείνας των μεταναστών και συζήτηση με τη συμμετοχή Τούρκων και Κούρδων αγωνιστών που συμμετέχουν στο κέντρο και της Αναρχικής Πρωτοβουλίας Αλληλεγγύης. Θέμα της συζήτησης θα είναι η από κοινού, ελληνων και ξένων αγωνιστών, διοργάνωση εκδηλώσεων αλληλεγγύης στους μετανάστες απεργούς πείνας και μη, που βρίσκονται στα κρατητήρια όλης της χώρας και ευρύτερα όσων ζουν στην Ελλάδα.

Εκδόσεις...

• **“ΟΥΤΕ ΘΕΟΣ ΟΥΤΕ ΑΦΕΝΤΗΣ”** Δελτίο αναρχικής πληροφόρησης θεωρίας και κριτικής. Τεύχος 12-Μελβούρνη, Ιούλης 1998. Για επικοινωνία: PO Box 199, East Brunswick 3057, Victoria, Australia

• **“Χάρτινο”**, τεύχος 3ο. Μουσική, “λογοτεχνία”, “ποίηση” και άλλα. Θεσσαλονίκη, Ιούλιος 1998. Για επικοινωνία: Τ.Θ. 50908, 54014 Θεσσαλονίκη.

• **“Πειρατικό”**. Αντιεξουσιαστική εφημερίδα τοίχου από το Κιλκίς. Φύλλο 1ο, καλοκαίρι 1998. Αφιερωμένη στην “Παλ-λαϊκή Άμυνα”.

Παρουσίαση εκδηλώσεων

Πού βαδίζουν οι “Ευρωπορείες”;

Τη Δευτέρα 31 Αυγούστου πραγματοποιήθηκε στη Θεσσαλονίκη η επίσημη έναρξη της θερινής διεθνούς συνάντησης του “Δικτύου των Ευρωπορειών”. Όπως μάθαμε αργότερα, το πρωί δόθηκε συνέντευξη τύπου, στην οποία μίλησαν εκπρόσωποι της γαλλικής “Δράσης Ενάντια στην Ανεργία” (Α.Ε.), ο Τσοβόλας (!!!), ο Κωνσταντόπουλος (!!!), ο Τάκης Παππάς (μέλος της Κ.Ε. του ΠΑΣΟΚ!!!) και ο πρόεδρος του ΕΚΘ Παναγιώτης Αβραμόπουλος... Ο τελευταίος δήλωσε με παράπονο, μιλώντας σε τοπικό ραδιοσταθμό, πως “η συνάντηση αυτή δεν έχει μέχρι στιγμής αγκαλιαστεί από όλους τους πολιτικούς χώρους” (σ.σ. έλειπαν ο Χριστόδουλος, ο Σαμαράς και ο Καραμανλής...).

Το απόγευμα της ίδιας μέρας, πραγματοποιήθηκε σε αμφιθέατρο του ΕΚΘ η εναρκτήρια εκδήλωση, που είχε προπαγανδιστεί με αφίσσα. Στην εκδήλωση συμμετείχαν 70 άτομα, ανάμεσα στους οποίους οι σωφέρ και οι μπράβοι των Τσοβόλα και Κωτσταντόπουλου (οι τελευταίοι παραβρέθηκαν χωρίς να μιλήσουν). Το 1/3 των παραβρισκομένων είναι συμμετέχοντες στη συνάντηση από διάφορες ευρωπαϊκές χώρες, οι περισσότεροι από τους υπόλοιπους είναι μέλη (και φίλοι) της “ελληνικής επιτροπής δικτύου ευρωπορειών”, υπάρχουν καμιά δεκαριά εκπληκτικοί αντιεξουσιαστές και ακροαριστεροί, μπαϊνοβγαίνον μερικοί κουκουέδες από το ΕΚΘ ενώ παρακολουθούν και 2-3 περίεργοι. Οπωσδήποτε μια εκδήλωση που άγγιξε την πόλη της Θεσσαλονίκης... Να σημειωθεί η πλήρης απουσία ατόμων από την Ισπανία, τη στιγμή που στις ευρωπορείες του Άμστερνταμ είχαν συμμετάσχει μόνο από τη “ρεφορμιστική” αναρχοσυνδικαλιστική συνομοσπονδία CGT κάποιες χιλιάδες... Ο πυρήνας της συνάντησης είναι εκπρόσωποι γαλλικών οργανώσεων ανέργων. Σε φυλλάδιο που μοιράζεται διαβάζουμε πως “εμείς που συσπειρωνόμαστε εθελοντικά στην Ελληνική Επιτροπή των Ευρωπορειών έχουμε την υποστήριξη σχεδόν ολόκληρης της συνδικαλιστικής ταξικής αριστεράς(!), όλο και περισσότερων συνδικάτων και Εργατικών Κέντρων(!) καθώς και δεκάδων(sic!!!!) κινήσεων, οργανώσεων και δικτύων ανέργων, μεταναστών, αντιρατσιστών, αντιφασιστών, φεμινιστριών, νέων και οικολόγων. Κόμματα όπως το ΔΗΚΚΙ και ο Συνασπισμός μετέχουν στις ελληνικές και διεθνείς πρωτοβουλίες, ενώ το ΚΚΕ τις υποστηρίζει ενεργά”. Αρχίζουμε να αναρωτιόμαστε αν πρέπει να φύγουμε, να τους κράζουμε, να κάσουμε να δούμε μπας κι αυτοί που ήρθαν από τις άλλες χώρες διαφοροποιούνται... Αποφασίζουμε να κάσουμε για να μεταφέρουμε τα όσα θα ειπωθούν, ώστε να έχει περισσότερος κόσμος τη δυνατότητα να σχηματίσει τη δική του άποψη.

Στο βήμα βρίσκονται ο εκπρόσωπος της γραμματείας των ευρωπορειών Μισέλ Ρουσώ και οι Γ. Μητραλιάς και Π. Κοσμάς από την “Εποχή”. Η εκδήλωση ξεκίνησε με ομιλία του Ρουσώ, ο οποίος μίλησε αποκλειστικά και γενικόλογα για το ζήτημα της ανεργίας, χωρίς κάποια πολιτική ανάλυση, παραθέτοντας απλά κάποια στοιχεία για τις οργανώσεις ανέργων στη Γαλλία, ενώ αναφερόμενος στο χαρακτήρα των ευρωπορειών είπε πως “αποτελούν έναν ανοιχτό χώρο για όλους όσους θέλουν να κάνουν κάτι ενάντια στην ανεργία”. Το είδος της ενημέρωσης που του είχε γίνει από τα μέλη της ελληνικής επιτροπής, αποκαλύφθηκε όταν ο Ρουσώ, σε κάποια στιγμή της ομιλίας του, είπε πως “είμαστε αρκετά εντυπωσιασμένοι με αυτό που συμβαίνει στην Ελλάδα, με δεδομένο ότι με κάθε πρόοδο που γίνεται σε κάθε χώρα, επωφελούνται όλες οι υπόλοιπες” (!). Στη συνέχεια μίλησε ο Γιώργος Μητραλιάς. Μια ομιλία άνευρη, χωρίς περιεχόμενο, με απλοϊκή έως ανύπαρκτη ανάλυση, που κατέληξε στην εξαγγελία πως “πριν τα χριστούγεννα θα βάλουμε τις βάσεις για την ανάπτυξη ενός αληθινού κινήματος ανέργων στην Ελλάδα” αφού σήμερα “υπάρχουν οι δυνάμεις που μπορούν να ασχοληθούν με αξιοπιστία με αυτό το ζήτημα” (!!).

Στη συνέχεια άρχισαν τοποθετήσεις από το ακροατήριο. Παίρνοντας το λόγο ο Νίκος Γιαννόπουλος από το Δίκτυο, προσπάθησε να διαφοροποιηθεί, τονίζοντας, μεταξύ άλλων, πως “παράλληλα με ένα ενωτικό πλαίσιο κινητοποιή-

σεων, παράλληλα και όχι μετά, πρέπει να οικοδομούνται στο επίπεδο των ιδεών και της πράξης στοιχεία για τη δημιουργία μιας τάσης αντικαπιταλιστικής και αντιεξουσιαστικής μέσα στο πλαίσιο των ευρωπορειών που θα μπορεί να εξασφαλίζει μια συνέχεια σε αυτό το κίνημα, έτσι ώστε αυτό να μην υποκειται στις εκάστοτε επιλογές των κομμάτων που με τον έναν ή τον άλλο τρόπο σχετίζονται με την εξουσία. Στην Ευρώπη αυτή η τάση έχει πάρει κάποια χαρακτηριστικά, αλλά στην Ελλάδα καθυστερεί χαρακτηριστικά επίσης”.

Ο επόμενος ομιλητής από το ακροατήριο έκανε μια μακροσκελή και επαναλαμβανόμενη τοποθέτηση σχετικά με την ανάγκη της ενότητας “με κάθε τίμημα”. Στο τέλος αυτής της τοποθέτησης ο κύριος Κωνσταντόπουλος αποχώρησε απευθύνοντας ένα “Νά ‘στε καλά”.

Στη συνέχεια υπήρξε μια ακόμα μακροσκελής τοποθέτηση υπέρ της ενότητας, κατά τη διάρκεια της οποίας εκφράστηκε η ακόλουθη μεταμοντέρνα άποψη: “Ποιος κρίνει την ιδεολογία και πώς κρίνεται; Η ιδεολογία δεν κρίνεται (!). Δεν κρίνεται γιατί αναφέρεται σε ένα μακρινό επέκεινα (...) Η ιδεολογία δεν κρίνεται ή κρίνεται από εκείνους τους ίδιους που την φέρουν, με την πίστη ότι είναι ορθή. Πώς συγκροτείται αυτός ο ιστός (οι ευρωπορείες); Με ιδεολογικά και πολιτικά κριτήρια; Όχι. Αυτή τη στιγμή το κρίσιμο πεδίο συγκρότησης τέτοιων κινήσεων είναι το προγραμματικό επίπεδο, οι προγραμματικοί στόχοι, πάνω στους οποίους πρέπει να ενωθούμε”.

Επόμενος ομιλητής ήταν ο Πατρίς Σπαντονί, ιδρυτικό μέλος της “Δράσης Ενάντια στην Ανεργία” (ΑΕ!), ο οποίος αυτοπροσδιορίζεται ως αναρχικός και είναι μέλος της γαλλοβελγικής οργάνωσης “Alternative Libertaire”. “Ίσως απογοητεύσω τους προλαλήσαντες, γιατί αν και η ενότητα είναι αναγκαία για τη δράση και την επιτυχία της δράσης, πρέπει πάντα να ρωτάμε, ενότητα με ποιόν, πώς και γιατί; (...) Δεν μπορούμε να αντιμετωπίσουμε την ανεργία χωρίς να αρχίσουμε να αμφισβητούμε πολύ περισσότερα πράγματα, τη βάση αυτής της κοινωνίας. Ο αγώνας ενάντια στην ανεργία δεν θορυβεί μόνο τη δεξιά αλλά και τη μέση της αριστεράς. Είναι αδύνατο να αντιμετωπιστεί η ανεργία χωρίς ριζική ανακατανομή του πλούτου. Είναι αδύνατο να αγωνιστείς ενάντια στην ανεργία χωρίς να θέτεις το ζήτημα της αλλαγής της εργασίας, χωρίς να εκφράζεις την αγανάκτηση και την οργή. Με διαφορές από χώρα σε χώρα, όλα αυτά καταλήγουν στην αμφισβήτηση του καπιταλισμού (...) Είναι αναγκαίο να βρεθούν νέοι τρόποι αγώνα, που θα επιτρέπουν στους πολίτες να εκφραστούν με άμεσο τρόπο, να έχουν άμεσο ρόλο στην κοινωνία. Δεν μπορεί να δοθεί λύση στην ανεργία αν δεν θα είναι το κοινωνικό κίνημα αυτό που θα παίζει τον πρώτο ρόλο. Κάποιες διεκδικήσεις μπορεί να φαίνονται τμηματικές, ωστόσο είναι αυτές που επιτρέπουν στους ανθρώπους να βγουν από την απομόνωση και να μπουν σε δράση, για παράδειγμα η κατάληψη άδειων σπιτιών για στέγαση ή η συμβολική κατάληψη μέσων μεταφοράς και η οργάνωση της δωρεάν μεταφοράς. Η προτεραιότητα δίνεται στους ίδιους τους ανέργους και τους εργαζόμενους έτσι ώστε με τη δική τους άμεση δράση να δώσουν λύσεις στα προβλήματά τους, έστω κι αν αυτές οι λύσεις είναι μερικές”.

Τελευταίος μίλησε ο Ζεράρ Μπουρκεσόν, εκπρόσωπος των “νέων συνδικάτων SUD”, ο οποίος αναφέρθηκε στην ιστορία της δημιουργίας των συνδικάτων SUD και στον τρόπο με τον οποίο ξεκίνησε το κίνημα των ανέργων στη Γαλλία, λέγοντας πως αυτό που συνένωσε τους ανθρώπους δεν ήταν ούτε ένα σχέδιο αυτοδιαχειριστικό, ούτε προλεταριακό κλπ αλλά συγκεκριμένα ο αγώνας ενάντια στην ανεργία. Σύμφωνα με τον Μπουρκεσόν, αυτός ο συγκεκριμένος και ανοιχτός χαρακτήρας, σε συνδυασμό με τις πρωτοβουλίες δράσης, έδωσε για πρώτη φορά στους ανέργους τη δυνατότητα να οργανωθούν και να προχωρήσουν σε κοινές διεκδικήσεις με εργαζόμενους.

Αυτό το άρθρο αποτελεί μια απλή παρουσίαση της εκδήλωσης στην οποία παραβρεθήκαμε. Θα επανέλθουμε με περισσότερο κριτικό τρόπο...

N.N. και Σ.Κ.

Ανακοίνωση της “Γέφυρας”

Εμείς οι έλληνες δημοκράτες και τούρκοι και κούρδοι αγωνιστές, που στήσαμε πριν ενάμισι χρόνο το Πολιτιστικό Κέντρο των Λαών της Ανατολής-Γέφυρα, με στόχο να παλέψουμε μαζί για την κοινωνική δικαιοσύνη, για πολιτικές ελευθερίες στην τουρκία, για την φιλία και την αλληλεγγύη των λαών που ζουν στις δυο πλευρές του Αιγαίου, καταγγέλλουμε

και πάλι με αγανάκτηση τα ύποπτα κέντρα που κινούν την κλιμακούμενη επίθεση εναντίον μας με τα προβοκατόρικα δημοσιεύματα της εφημερίδας ΑΥΡΙΑΝΗ.

Η έτσι κι αλλιώς γνωστή για την έλλειψη ήθους και σοβαρότητας εφημερίδα, αφού πρώτα επιτέθηκε ενάντια στη ΓΕΦΥΡΑ, ανακαλύπτοντας πράκτορες της ΜΙΤ και ξαφνικές έρευνες μυστικών υπηρεσιών, αφού οι φωτογράφοι της εισέβαλαν στα γραφεία μας (πάντα ανοικτά σε όλους έτσι κι αλλιώς) και τράβηξαν φωτογραφίες χωρίς να δηλώσουν ταυτότητα, συνεχίζει σήμερα το άθλιο έργο

της, συκοφαντώντας ασύστολα και αναίσχυντα ανθρώπους που έδωσαν ένα κομμάτι από τη ζωή τους στον αγώνα για την ελευθερία των λαών της τουρκίας. Η ΑΥΡΙΑΝΗ ανακαλύπτει αυτή τη φορά δίπλα στους “πράκτορες της ΜΙΤ”, “ισλαμιστές τρομοκράτες” και “αποκαλύπτει” σαν τέτοιο τον σύντροφό μας ΝΤΟΓΑΝ ΚΟΤΣ, αναγνωρισμένο πολιτικό πρόσφυγα, άξιο στέλεχος της ΓΕΦΥΡΑΣ με καθημερινή ανοικτή και γνωστή σε όλους πολιτική παρουσία.

Δεν ξέρουμε με βεβαιότητα από που ξεκινά αυτή η επίθεση, ξέρουμε όμως που στοχεύει:

• να πλήξει τους πολιτικούς πρόσφυγες από την τουρκία και να κλονίσει την εμπιστοσύνη που τρέφει ο κόσμος προς αυτούς,

• να σπάσει τους ανθρώπινους δεσμούς που στήσανε τη ΓΕΦΥΡΑ και να υπονομεύσει την παρουσία και το έργο της, κτυπώντας την αλληλεγγύη και το διεθνισμό σε όφελος του φανατικού εθνικισμού και της μισαλλοδοξίας,

• να απειλήσει -προκειμένου να χειραγωγήσει- το κομμάτι εκείνο των πολιτικών προσφύγων που θέλουν να μένουν ανεξάρτητοι και αρνούνται να γίνουν πληροφοριοδότες των όποιων κρατικών και μη κέντρων εξουσίας.

Καλούμε τους έλληνες δημοκράτες να καταδικάσουν τον αναίσχυντο κτηνισμό και τα συμφέροντα που τον κινούν, και να σταθούν αλληλέγγυοι στους τούρκους και κούρδους πολιτικούς πρόσφυγες.

Οι αληθινοί μαχητές της ελευθερίας και των δικαιωμάτων που κατέφυγαν στη χώρα μας δεν είναι “πράκτορες”, είναι εγγύηση για κοινούς αγώνες των δύο λαών για ένα καλύτερο κόσμο.

Γέφυρα, Πολιτιστικό Κέντρο των Λαών της Ανατολής

ΠΑΛΙΑ ΦΥΛΛΑ ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑΣ ΥΠΑΡΧΟΥΝ: ΣΤΗΝ ΑΘΗΝΑ, ΣΤΑ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΑ “ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ ΤΥΠΟΣ” (Τηλ: 38.02.040), “ΔΙΕΘΝΗΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ” (Τηλ: 36.08.635). ΣΤΗ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ, ΣΤΟ ΑΥΤΟΔΙΑΧΕΙΡΙΖΟΜΕΝΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΚΕΝΤΡΟ “ΝΑΥΤΙΛΟΣ”. ΕΠΙΣΗΣ, ΣΤΑ ΓΡΑΦΕΙΑ ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑΣ. ΤΑ ΓΡΑΦΕΙΑ ΕΙΝΑΙ ΑΝΟΙΧΤΑ ΚΑΘΕ ΠΕΜΠΤΗ 7.00-10.00μμ. ΓΙΑ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΕΝΙΣΧΥΣΗ ΥΠΑΡΧΕΙ Ο ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΣ 118/343601-22 ΤΗΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΤΡΑΠΕΖΑΣ

Αλφα

ΕΤΟΣ 4ο ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 140

ΕΚΔΟΤΗΣ: “ΑΛΦΑ” Α.Μ.Κ.
ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ
ΕΚΔΟΣΗΣ: ΝΙΚΟΣ ΓΑΤΣΗΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΣΟΛΩΜΟΥ 17-19
Τα γραφεία είναι ανοιχτά
κάθε Πέμπτη 7.00-10.00μ.μ.
ΤΗΛ. - FAX: (01) 38.43.950
e-mail: alfanarc@compulink.gr
http://www.geocities.com/
CapitolHill/Lobby/4002
ΓΙΑ ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ: Τ.Θ. 31809
Τ.Κ. 100 35
ΑΘΗΝΑ

Παραλία και Αεροδρόμιο Ελληνικού. Ολυμπιάδας συνέχεια...

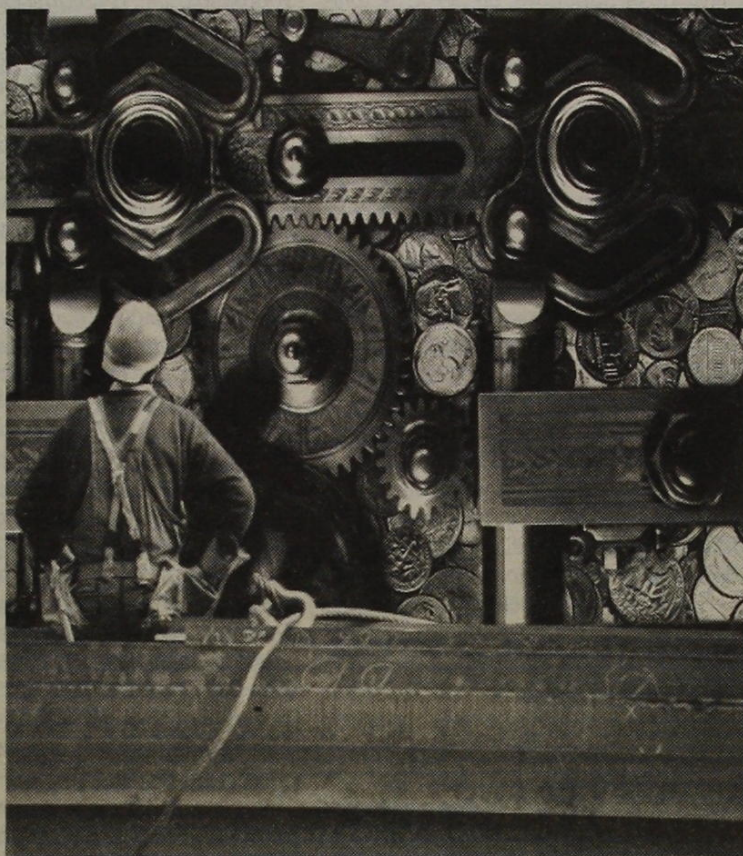
Ανάμεσα στα τόσα μεγάλα "έργα"-καταστροφές που πρέπει να πραγματοποιηθούν στα πλαίσια της διοργάνωσης των Ολυμπιακών αγώνων, είναι και η κατασκευή του Ολυμπιακού Ιστιοπλοϊκού Κέντρου. Στην πραγματικότητα θα κατασκευαστεί μαρίνα μαμούθ χωρητικότητας 3.000 σκαφών, τουριστικών εγκαταστάσεων και τεχνητό νησί εμβαδού 120 στρεμμάτων. Και αυτά θα παραδοθούν στην κερδοσκοπική εκμετάλλευση μεγάλων επενδυτών. Και σαν συνέπεια θα καταστραφεί το μεγαλύτερο μέρος της παραλίας της περιοχής. Η ίδια κερδοσκοπική λογική υπάρχει και για την αξιοποίηση των 6.000 στρεμμάτων του αεροδρομίου όταν αυτό θα μεταφερθεί στα Σπάτα. Σχεδιάζεται οικοπεδοποίηση και τσιμεντοποίηση μέρους της έκτασης και ότι περισσέψει από την οικοπεδοποίηση θα παραδοθεί σε μεγαλοεπενδυτές για να τα μετατρέψουν σε πάρκο-επιχείρηση. Στους ελεύθερους χώρους, στα πάρκα, στη παραλία, στη θάλασσα έχουμε όλο το δικαίωμα της ελεύθερης πρόσβασης, ανεξάρτητα της οικονομικής μας θέσης. Οι κάτοικοι της περιοχής έχουν δημιουργήσει Επιτροπή Αγώνα, η οποία σε συνεργασία με τον Δήμο Ελληνικού, πραγματοποιεί εκδηλώσεις διαμαρτυρίας και ενημέρωσης των κατοίκων. Έτσι, το περασμένο Σαββατοκύριακο πραγματοποιήθηκε ένα φεστιβάλ διαμαρτυρίας στους χώρους της πρώην αμερικανικής βάσης.

Μεταξύ άλλων ζητούν:

- την ελεύθερη χρήση της παραλίας για όλους
- την άμεση απομάκρυνση των ιδιωτών από την παραλία
- καμία μαρίνα στην παραλία
- ο χώρος του αεροδρομίου να γίνει μητροπολιτικό πάρκο πρασίνου-αθλητισμού, ελεύθερου στη χρήση από όλους.
- να μην οικοπεδοποιηθεί ούτε ένα τετραγωνικό μέτρο.

Σ.Μ.

ΦΕΤΟΣ Η ΕΚΘΕΣΗ ΕΧΕΙ ΚΕΦΙΑ...

...γι αυτό και δεν θέλανε οργισμένους στη γιορτή τους. Φέτος η έκθεση έχει κέφια γιατί έβαλε τα καλά της. Αύριο παντρεύεται. Λάθος, ιδιωτικοποιείται. Ποιόν; Ποιόν άλλο. Τον κύριο ΙΝΤΡΑΚΟΜ. Ναι, τον έναν από τους δύο χορηγούς της φετινής έκθεσης. Ο άλλος χορηγός; Το καζίνο της πόλης! Κι ακολουθούν κι άλλες νύφες πίσω της. Όλες με προίκα. Ναι, ήταν και το πρώτο βιολί εκεί. Και όλα τα άλλα όργανα. Να βαρούν στον ίδιο σκοπό. Της ΟΝΕ. Της ΜΑΙ καλύτερα και πιο σωστά. Και από έξω πάλι άλλα όργανα να κρατούν το ίσο, με τα γκλόπς και τις ασπίδες. Ναι, ήταν και οι πρώτες και οι δεύτερες φωνές εκεί. Οι πρώτες να λένε το ποιήμα "ΟΝΕ, ΟΝΕ, ΟΝΕ" και οι δεύτερες το ρεφραίν "ΝΑΙ, ΝΑΙ, ΝΑΙ". Και είναι τόσο αδύναμες οι φωνές από έξω που με το ζόρι να ακούγονται "ΓΣΕΕ ΚΙ ΑΦΕΝΤΙΚΑ, ΜΙΑ ΦΩΝΗ ΚΑΙ ΜΙΑ ΓΡΟΘΙΑ". Ναι, αυτή την ΓΣΕΕ που πρότεινε, ενόψει της εισοδηματικής πολιτικής για το '99, την εφαρμογή του 35ωρου και την αύξηση του αφορολόγητου των εργαζομένων στα 2.000.000 δραχμές. Όπως η εικόνα δυο παιδιών που παλεύουν, στην οποία αυτό που βρίσκεται με την πλάτη στο χώμα φωνάζει στο άλλο: "Άσε με ρε για λίγο και θα δεις τι θα σου κάνω". Έτσι και εδώ. Καταργήθηκε στην πράξη το οκτάωρο, ο εργάτης είναι πλέον "λάστιχο", οι απολύσεις είναι πιο μαζικές από ποτέ, οι απεργίες όλως τυχαίως παράνομες και καταχρηστικές, και οι μελλοντικοί υ(φυ)πουργοί εργασίας ζητούν

35ωρο!!! Έτσι λέει γίνεται και έξω. Ναι, μόνο που έξω υπάρχουν και κάποιοι εργαζόμενοι και άνεργοι που δίνουν έναν αγώνα. Όχι, όχι δεν γίνεται λόγος για τους "Ξυπόλυτους", επαγγελματίες ανέργους-συνδικαλιστές, που βρέχανε τις κουρασμένες από τις ευρώ-πορείες πατούσες τους στις θάλασσες της Χαλκιδικής, την ίδια ώρα που "ο κοινός μας εχθρός, ο καπιταλισμός" έδινε ρεσιτάλ μέσα στο μέγαρό του, μόλις μερικά χιλιόμετρα πιο κει. Για τους άλλους ανέργους λέμε, όπως εκείνους που ο ΟΑΕΔ με "επίσημα" στοιχεία υπολογίζει ότι ανέρχονται σε 300.000 με ρυθμό ανεργίας 10% για τον Ιούλιο, και 18% ανεπίσημα, με το 22% των ανέργων αυτών να προέρχονται από το αποκαλούμενο νέο εργατικό δυναμικό. Κάτι θα γίνει όμως και γι αυτούς. Εκλογές έρχονται, όλο και κάποιες προσλήψεις θα κάνουμε για να βαλσαμώσουμε συνειδήσεις και να βουλώσουμε στόματα. Θα τα ανοίγουν μόνο για να μας επευφημίσουν. Και τα στόματα του Ιούνη πάμε να τα βουλώσουμε. Με 9.500 προσλήψεις, καθάρισάμε. Κι από την επετηρίδα οι περισσότερες παρακαλώ. Και ίσως έτσι να ξεχαστούν και οι πρώτες δίκες που έρχονται. Και η καλύτερή μας... η αλληλεγγύη τους στους διωκόμενους να μην είναι ενιαία. Ούτε κι από δω κινδυνεύουμε λοιπόν. Εκτός κι αν... Εκτός κι αν οι οργισμένοι που δεν θέλουμε στην γιορτή μας, αποφασίσουν να μας χαλάσουν το κέφι.

Σ.Κ.

Ιδιοκτησία-εμπρηστής των δασών

Νέα "εθνική τραγωδία" ενέκυψε και το φετινό καλοκαίρι, όπως κάθε καλοκαίρι, με τις πυρκαγιές. Είναι πια ένα φυσικό φαινόμενο που μετατράπηκε σε κοινωνικο-οικονομικό.

Αν κάποιος με ισχυρή μνήμη ή οργάνωμένο αρχείο ανατρέξει σε προηγούμενα καλοκαίρια, θα διαπιστώσει μια εκπληκτικά πανομοιότυπη στάση των ΜΜΕ μετά από μεγάλες πυρκαγιές.

Οι ευθύνες πηγαίνουν μπαλάκι από υπουργείο σε υπουργείο και από υπηρεσία σε υπηρεσία. Πάντα υπάρχουν οι ξένοι πράκτορες, τα άτομα "με ψυχολογικά προβλήματα" και κάπου κάτι λέγεται και για συμφέροντα.

Ωστόσο στις μέρες του υπαρκτού εκσυγχρονισμού, στην Ελλάδα εγκαινιάστηκε και μια άλλη μέθοδος προσέγγισης των πυρκαγιών, κυρίως των πιο καταστροφικών. Απ' το 1995, με την μεγάλη πυρκαγιά στην ανατολική Αττική που την ευθύνη τους την είχαν αναλάβει... οι αναρχικοί, με προκήρυξη μάλιστα, (βλέπε Άλφα, 2/9/95, φ. 19, "Πυρκαγιές-Προβλήματα-Ανάπτυξη"), μέχρι το 1998, πάλι στην ανατολική Αττική, οπότε την φορά αυτή την πυρκαγιά έβαλαν όχι γενικώς ξένοι πράκτορες ή γενικώς τούρκοι (διαδεδομένη για χρόνια φήμη) αλλά συγκεκριμένοι τούρκοι με ονοματεπώνυμο, τους οποίους μάλιστα σχετίζουν με το πολιτικό και πολιτιστικό στέκι "Γέφυρα", με παραπάνω από 2 χρόνια λειτουργία.

Οι λόγοι γνωστοί. Όταν καίγονται τα πάντα, χάνονται ζωές και καταστρέφονται χιλιάδες στρέμματα δάσους και καλλιεργήσιμης έκτασης, δημιουργώντας το κατάλληλο πεδίο σύγχυσης εκτονώνεται η κοινωνική οργή. Η ευθύνη αποδίδεται σε "αντεθνικά" και "αντικοινωνικά" στοιχεία και το κράτος δεν έχει

παρά εκεί να στρέψει τις έρευνες για τον εντοπισμό των εμπρηστών. Ωραία, άλλοι τρέχουν και δεν φτάνουν και άλλοι κοινομάνε, συγγνώμη επενδύουν.

Για να τελειώνουμε με τα ψέμματα.

Αποδείχθηκε για άλλη μια φορά πως ο ρόλος (ένας απ' τους κύριους που υποθετικά έχει αναλάβει το κράτος), περί προστασίας της ζωής των πολιτών, της περιουσίας, των δασών, εν τέλει ενός προστατευτικού μηχανισμού στην υπηρεσία των πολιτών, δεν ισχύει. Αυτό δεν οφείλεται ούτε στην θέλησή του, ούτε στην ανοργανωσιά του, ούτε στην έλλειψη πυροσβεστικών μέσων στην συγκεκριμένη περίπτωση. Δεν μπορεί. Δεν είναι αυτός ο πραγματικός του ρόλος. Αυτός είναι ο νομιμοποιητικός του ρόλος. Το κράτος και η εξουσία γενικότερα δεν μπορεί να λύσει κοινωνικά ζητήματα ή προβλήματα. Μόνο να τα διαχειριστεί μπορεί.

Κι αυτό γιατί έτσι μόνο μπορεί να εγγυηθεί την κυριαρχία του κεφαλαίου και των σχέσεων που αυτό επιβάλλει, καθώς και την δικιά του διαίωσιση.

Οι πυρκαγιές σε ένα μεγάλο μέρος είναι δομικό πρόβλημα του συστήματος κυριαρχίας, με καθοριστική την ιδιοκτησία. Πρόκειται είτε για εμπρησμούς είτε για φωτιές που οφείλονται στην παράλογη, με αποκλειστικό γνώμονα το κέρδος, "ανάπτυξη" (χωματερές, οικοπεδοποίηση και δόμηση σε δασικές εκτάσεις...).

Οι μεγάλοι εμπρησμοί γίνονται κύρια για δύο λόγους: ο ένας είναι για να ενταθεί η κοινωνική ανασφάλεια σε περιόδους πολιτικής και κοινωνικής κρίσης του συστήματος. Ο άλλος αφορά την αλλαγή χρήσης μελλοντικά μιας μικρής ή μεγάλης περιοχής (εθνικό κτηματολόγιο, νόμος Τζουμάκα).

Δεν ζήσαμε με την τελευταία πυρκαγιά στην Πεντέλη παρά το υπόλοιπο ενός οργανικού συμπτώματος της "ανάπτυξης".

Όταν επιλέχθηκαν τα Σπάτα σαν περιοχή όπου θα εγκατασταθεί το νέο αεροδρόμιο, πολλοί μίλησαν για λάθος. Και αυτό γιατί επεκτείνει την Αθήνα προς τα ανατολικά. Οι ανάγκες ολοκληρωμένης λειτουργίας του αεροδρομίου απαιτούν στην ευρύτερή του περιοχή, μια πόλη 300.000 κατοίκων.

Οι ανάγκες λοιπόν για γη είναι τεράστιες, και η Πεντέλη έχει και θέα...

Τεράστια βέβαια είναι και τα οικονομικά μέγεθη. Δεν έχει όμως και τόση σημασία ποιοί ή ποιά συμφέροντα ακριβώς παίζονται μετά τις πυρκαγιές (μικρο- και μεγαλο-ιδιοκτήτες, οικοδομικοί συνεταιρισμοί, πολυεθνικές επενδύσεις, δασική-πυροσβεστική και ότι άλλο), αυτός που τελικά κερδίζει είναι το ίδιο το σύστημα κυριαρχίας και το μοντέλο ανάπτυξης που επιβάλλει. Οι χαμένοι, εμείς. Όχι πια δάκρυα για τα δάση...

Υστ. 1: Αυτή η αναγκαιότητα του συστήματος επεκτείνεται και πέρα από τα μεγάλα αστικά κέντρα. Στα νησιά και σε παραθαλάσσια μέρη, μια και ο τουρισμός είναι "μορφή ανάπτυξης", μετά από μεγάλες πυρκαγιές εμφανίζονται τίτλοι ιδιοκτησίας, με απροκάλυπτο τρόπο).

Υστ. 2: Υπάρχουν βέβαια πυρκαγιές που δεν επιπτώουν σε αυτό το πλαίσιο συμφερόντων. Ακόμα κι εκεί, πολλοί οφελούνται -βοσκοτόπια-καλλιεργήσιμες εκτάσεις- αφού το ατομικό συμφέρον είναι η κατεξοχήν αξία αυτής της κοινωνίας.

Γ.Κ.

Ιούνης-Σεπτέμβρης

Ο αγώνας συνεχίζεται

Αλληλεγγύη στους διωκόμενους αγωνιστές

Τον περασμένο Ιούνιο, γύρω από τα εξεταστικά κέντρα -όπου επρόκειτο να διεξαχθεί ένας διαγωνισμός-φάντασμα, όπως πρόσφατα αποδείχτηκε- δόθηκαν συγκρούσεις τέτοιας έκτασης και ποιότητας, που έδωσαν σε ορισμένους από εμάς το έναυσμα να εκφέρουμε ξανά λέξεις ξεχασμένες (λένε), όπως "προλετάριοι" και "ταξικός πόλεμος".

Άνθρωποι βίωσαν την κοινότητα της εξέγερσης, αντιστάθηκαν δυναμικά στην κρατική βία και αμφισβήτησαν τη συνδικαλιστική νομιμότητα. Κι όλα αυτά δεν πέρασαν από κανένα δέντρο ως δια μαγείας, δεν ήταν ένστικτο. Σε μεγαλύτερο βαθμό γεννήθηκαν από μια παιδεία αυθόρμητης αντίστασης που όλοι εμείς οι προλετάριοι (με την υποκειμενική σημασία της λέξης) κατέχουμε, υφασμένοι από τις ίδιες τις μη βιώσιμες συνθήκες της ζωής μας. Σε μικρότερο όμως βρήκαν ζωή μήνες πριν, μέσα από επίμονη και υπομονετική δράση.

Οι λέξεις που εκφέραμε τον Ιούνιο δεν

παίρνονται πίσω, δεν καταπίνονται.

Ναι, από δω και μπρος η αυτο-οργάνωση στους χώρους εργασίας (ή... αναζήτησης εργασίας), και από εκεί σε όλα τα πεδία της καθημερινής ζωής, οι επιτροπές και οι συνελεύσεις, η υλοποίηση των αποφάσεων τους και η έμπρακτη καταδίκη κάθε λογικής ανάθεσης ευθυνών, πρέπει είναι πυξίδα που θα μας οδηγεί, βήμα-βήμα.

Ναι, από δω και πέρα δεν πρέπει να γίνεται ανεκτό να διαχωρίζονται οι πρακτικές δυναμικές αντίστασης στις αποφάσεις της κυριαρχίας, να υπονομεύεται η κατακτημένη πολυμορφία των κοινωνικών αγώνων, για χάρη μιας μίζερης οπτικής.

Ναι, με πράξεις και λόγο θα είμαστε παρόντες στα κοινωνικά κινήματα, υπονομεύοντας τα στερεότυπα και τους διαχωρισμούς που θρέφει η εξουσία και αναπαράγουν οι συνδικαλιστές.

Η αλληλεγγύη λοιπόν, είναι, σ' αυτές τις περιστάσεις, το ελάχιστο και αυτονόητο καθήκον.

Όσες δίκες για τα γεγονότα του Ιουνίου δεν έγιναν από το καλοκαίρι, πλησιάζουν. Στην Αθήνα, τη Θεσσαλονίκη και τις άλλες πόλεις, γύρω στα εξήντα άτομα είχαν συλληφθεί, και από αυτά τα περισσότερα δεν έχουν δικαστεί. Για τα τέλη Σεπτέμβρη έχει οριστεί, στη Θεσσαλονίκη, η δίκη του αδιόριστου που κατηγορείται για το υποτιθέμενο "ξεγύμνωμα".

Ορισμένων οι κατηγορίες είναι βαρύτερες.

Μεταξύ των διωκόμενων, στην πιο δυσμενή θέση βρίσκεται ο σύντροφος Κώστας Μητροπέτρος, επειδή ένα συμβούλιο εισαγγελέων τον έκρινε προφυλακιστέο. Αναμένεται αυτές τις μέρες το ένταλμα για την σύλληψή του...

Αγώνας και ζωή συνεχίζονται γιατί είναι σφιχτά δεμένα στην ψυχή μας.

B. E.

Οι δίκες των συλληφθέντων και διωκόμενων από τις ημέρες της "μάχης" του ΑΣΕΠ είναι προ των πυλών. Ωστόσο, με τη μεθόδευση των ΟΛΜΕ-ΔΟΕ και την σε ορισμένες περιπτώσεις- σύμπραξη συλλόγων αδιόριστων και αναπληρωτών εκπαιδευτικών, καμία οργανωμένη και ενιαία κίνηση αλληλεγγύης δεν υπάρχει μέχρι στιγμής. Αυτό θα επιχειρηθεί στην ανοικτή συνέλευση που θα πραγματοποιηθεί στο αυτοδιαχειριζόμενο κοινωνικό κέντρο Θεσσαλονίκης στις 9 το βράδυ της Τρίτης 8 του Σεπτέμβρη, την οποία καλούν άτομα που συμμετείχαν στα γεγονότα έξω από το εξεταστικό κέντρο της Τούμπας, τις ημέρες του διαγωνισμού. Από την ευδωχή της συνέλευσης ίσως να κριθεί και η οργάνωση κινήσεων αλληλεγγύης, ιδιαίτερα μάλιστα όταν στα τέλη Σεπτέμβρη θα πραγματοποιηθεί η δίκη -κατόπιν άσκησης δίωξης- του αδιόριστου εκπαιδευτικού, Τηλέμαχου Λάχανη, για την ενεργό συμμετοχή του στον αποκλεισμό του εξεταστικού κέντρου της Κλεάνθους. Το ανησυχητικό στην περίπτωση της δίωξης του Τηλέμαχου, είναι η παραπομπή του βάσει των ασφαλίτικων τηλεοπτικών ρεπορτάζ καθώς και η στάση στρουθοκαμηλισμού που εξακολουθεί να τηρεί για την υπόθεσή του (αλλά και συνολικά τις δίωξεις) ο σύλλογος αδιόριστων εκπαιδευτικών Θεσσαλονίκης. Ένας ακόμη λόγος λοιπόν για να μην αφήσουμε μόνο του τον Τηλέμαχο και τον κάθε Τηλέμαχο.

Σ.Κ.

Απεργία πείνας μεταναστών

Από τα μέσα Αυγούστου, ομάδα είκοσι μεταναστών ξεκίνησε απεργία πείνας διαμαρτυρόμενη για τις απάνθρωπες συνθήκες κράτησης στη Γενική Ασφάλεια Αθηνών. Στη συνέχεια, δεκατέσσερις από τους απεργούς πείνας σταμάτησαν την απεργία, ενώ οι υπόλοιποι έξι που συνεχίζουν μεταφέρθηκαν σε χώρους κράτησης στην πρώην αμερικανική βάση του ελληνικού με σκοπό να απομονωθούν από τους υπόλοιπους κρατούμενους.

Τα αιτήματα του αγώνα των απεργών είναι πρώτιστα η βελτίωση των συνθηκών κράτησης και η άμεση απελευθέρωσή τους. Το μεγαλύτερο ποσοστό ξένων κρατούμενων είναι αναγκασμένοι να ζουν για όσο συνεχίζεται η κράτησή τους υποσιτιζόμενοι. Μία επίσκεψη σε ένα οποιοδήποτε κρατητήριο της χώρας καταδεικνύει του λόγου το αληθές. Άνθρωποι εξαντλημένοι, με εμφανή τα σημάδια της πείνας και των κακοποιήσεων, που δέχονται καθημερινά από αστυνομικούς της υπηρεσίας. Τα εν λόγω γουρούνια ξεσπούν επανειλημμένα στους απομονωμένους και αβοήθητους μετανάστες εκδηλώνοντας σε κάθε ευκαιρία το ξενοφοβικό και ρατσιστικό τους μένος. Ορισμένες κακοποιήσεις φτάνουν στο σημείο των ξυλοδαρμών και των βασανισμών. Η ιατρική περίθαλψη στα κρατητήρια της ασφάλειας και των κατά τόπους τμημάτων είναι ανύπαρκτη.

Η κράτηση των περισσότερων μεταναστών διαρκεί ολόκληρους μήνες αναμένοντας την απέλασή τους από την χώρα ή την εκδίκαση των υποθέσεων για τις οποίες κατηγορούνται. Υπάρχουν όμως και οι περιπτώσεις (που συναντώνται κυρίως στους χώρους κράτησης των συνοριακών φυλακών Ελλάδας - Αλβανίας) όπου μετανάστριες κρατούμενες παραμένουν στα μπουντρούμια για να τις

κακοποιούν σεξουαλικά οι δεσμοφύλακές τους και τα συνοριακά αποσπάσματα. Βιασμοί αλβανίδων έχουν αναφερθεί συχνά αλλά φυσικά τα ΜΜΕ κωφεύουν (κύρια δουλειά των μέσων είναι να παρουσιάζουν τα αμελητέα, στατιστικά, σε σχέση με των ελλήνων, εγκλήματα των ξένων και να δικαιολογούν την όποια "εκπυροσκόπηση" συντηρώντας το κλίμα ξενοφοβίας και ρατσισμού διάχυτο στην κοινωνία. Συγκεκριμένο περιστατικό εκβιασμού έχει αναφερθεί από ρώσο οικονομικό μετανάστη (σταγόνα βέβαια μέσα στις διάφορες ταλαιπωρίες και διώξεις που υποστεί στην προσπάθειά του να ζήσει εδώ): αλβανίδα που συνελήφθη από συνοριακό απόσπασμα (αφού δούλεψε χρόνια στις καλλιέργειες και σε σπείρια στην Ελλά-

δα) κρατήθηκε για διάστημα τριών μηνών βιαζόμενη συστηματικά.

Χώροι κράτησης

Οι χώροι κράτησης στην Ελλάδα σίγουρα συγκρίνονται με αυτούς των στρατοπέδων συγκέντρωσης. Τα άτομα που κρατούνται είναι κυριολεκτικά στοιβαγμένα το ένα πάνω στο άλλο. Κελιά τρία επί δύο "φιλοξενούν" πολλά άτομα που ταυτόχρονα δεν μπορούν να ικανοποιήσουν καμία ανάγκη ούτε να ασκήσουν το οποιοδήποτε δικαίωμα που έχει κανείς απέναντι στις αστυνομικές "υπηρεσίες" (τηλέφωνα, δικηγόροι, φαΐ, τουαλέτα, καθαριότητα). Ο γράφων μπορεί να τοποθετηθεί και με προσωπικές εμπειρίες που έζησε στους χώρους κράτησης

του Α.Τ. Κυψέλης, όπου είχε κρατηθεί τρεις μέρες. Να σημειωθεί ότι σαν έλληνες κρατούμενοι, τυγχάνουμε καλύτερης συμπεριφοράς από τα αρμόδια όργανα. Βρισκόμαστε κρατούμενοι επτά άτομα σε χώρο τρία επί δύο, πραγματικό οχετό βρώμας, με ένα συνεχή τεχνητό φωτισμό ημέρα και νύχτα, τίγκα στις κατσαρίδες, τους εμετούς και τα αίματα των προηγούμενων κρατούμενων. Χαρακτηριστικά, αστυνομικός ανέφερε σε συνάδελφό του ότι πρέπει να μας αφήσουν να πάμε στην τουαλέτα, εφόσον είμαστε έλληνες και όχι ξένοι, στους οποίους εκείνη τη στιγμή η πρόσβαση είχε απαγορευτεί.

Καταλαβαίνουμε πλέον όλοι τι λούκι τραβάνε οι ξένοι κρατούμενοι που πέφτουν στα χέρια τους.

Τα αιτήματα των απεργών, αλλά και των υπόλοιπων κρατούμενων μεταναστών εμπεριέχουν και το ζήτημα της παραμονής τους στη χώρα, των ίσων εργασιακών και κοινωνικών δικαιωμάτων, της παύσης των συνεχών διώξεων και απελάσεων (που πραγματοποιούνται από μπάτσους, συνεπικουρούμενους συχνά από διάφορα φασιστικά στοιχεία). Η ασυλία όλων των πολιτικών προσφύγων είναι ένα ακόμα κυρίαρχο αίτημα και η νομιμοποίηση όλων των μεταναστών χωρίς προϋποθέσεις και εξαιρέσεις. Η "νομιμοποίηση" που έχει ξεκινήσει η κυβέρνηση δεν καλύπτει το σύνολο των μεταναστών και αποκλείει χιλιάδες ξένους. Γι αυτούς υπάρχουν τα μεσαιωνικά κρατητήρια, οι διώξεις και τα κυνηγητά, οι δολοφονίες, οι εκπυροσκοπήσεις, τα βασανιστήρια, οι βιασμοί, η εργασιακή εκμετάλλευση, οι αποκλεισμοί... και ο κατάλογος είναι μακρύς.

Είναι χρέος όλων ημών, των αγωνιζόμενων ανθρώπων να συμπαρασταθούμε και να βοηθήσουμε τον αγώνα των απεργών πείνας μεταναστών, στεκούμενοι δυναμικά αλληλέγγυοι, με κινήσεις και πρωτοβουλίες που σαν πρώτο βήμα θα δημοσιοποιούν τα αιτήματά τους και θα πιέζουν για να πραγματοποιούνται. Είναι φανερό η θέληση και η αποφασιστικότητα των απεργών να συνεχίσουν έως την τελική ελευθερία τους.

Ας δημιουργήσουμε τις προϋποθέσεις και τις διαδικασίες αγώνα που θα μας επιτρέψουν να είμαστε ενεργητικά και ουσιαστικά αλληλέγγυοι στους μετανάστες και στους αγώνες τους είτε διεκδικητικούς είτε πιο ριζοσπαστικούς. Για την εξέλιξη των αγώνων τους χρειάζεται και η έντονη αγωνιστική παρεμβατικότητα μας.

Γ. Καλ.

Τα τέσσερα κείμενα που ακολουθούν αποδίδουν από διαφορετικές οπτικές γωνίες -αλλά μακριά από τη μιζέρια του πετσοκομμένου ψευδοδιαλόγου που σερβίρεται συχνά- το κλίμα των συγκρούσεων του Ιούνη γύρω από τα εξεταστικά κέντρα και την ζωντάνια ενός κινήματος, που έκανε τη δυναμική του εμφάνιση μόλις τότε.

Η στιγμή και η εμπειρία μένει να συνεχίσει να ξετυλίγεται σαν λόγος, να αποκτήσει συνέχεια, εμπλουτισμένη από άλλες που δεν είχαμε την τύχη να μοιραστούμε ή να ακούσουμε, που πρόκειται να ζήσουμε.

Η σημασία των γεγονότων στο 18ο λύκειο Πατησίων

Αυτό που χρειάζεται να υπογραμμιστεί από την αρχή είναι ότι η σημασία των κινητοποιήσεων μεταξύ 11 και 15 Ιουνίου στο εξεταστικό κέντρο των Πατησίων δεν κρίνεται από την αποτελεσματικότητά τους. Ο διαγωνισμός του ΑΣΕΠ έγινε, η επετηρίδα δεν υφίσταται πλέον ως θεσμός από 1-1-98 και όσο γρηγορότερα το συνειδητοποιήσουμε αυτό τόσο το καλύτερο. Όμως, σε σχέση με το ζήτημα της αποτελεσματικότητας, αυτά που προκαταρκτικά πρέπει να μας αγχώσουν και να μας εξοργίσουν είναι από τη μία η καταφανέστατη αναντιστοιχία μεταξύ της κοινωνικής σύνθεσης του υποκειμένου των κινητοποιήσεων και των διεκδικήσεων που αυτό προέβλεπε (αναντιστοιχία, η οποία αποτελεί ίσως τον πυρήνα της σχετικής αναποφασιστικότητας που επιδείχτηκε εκείνες τις ημέρες στα εξεταστικά κέντρα) και από την άλλη το θράσος και η υποκρισία της Κεντρικής Συντονιστικής Επιτροπής, η οποία για το μόνο που αγωνίστηκε, με νύχια και με δόντια, ήταν η δική της νομιμοποίηση ως η συνδικαλιστική ηγεσία του κινήματος. Νομιμοποίηση, φορέας και μέσο της οποίας δε θα μπορούσαν να είναι παρά μόνο οι υπονομευτικοί χειρισμοί προς την εκτόνωση και το ξεδόντιασμα του κινήματος.

Από ιστορικής πλευράς, τα γεγονότα στη γειτονιά των Πατησίων ως μητροπολιτική σύγκρουση μπορούν να συγκριθούν ίσως μόνο με τα γεγονότα της ΕΑΣ το 1992, ενώ σίγουρα αποτελούν πλατύτερο, όχι από ποσοτικής άποψης, κίνημα ακόμα και από το κίνημα των καταλήψεων του '90-'91. Και, μαζί του σφοδρότητα του κινήματος, αυτό που συνιστά το νέο ποιοτικό στοιχείο είναι ακριβώς το πλάτος του -όχι μόνο η διαφορετική κοινωνική προέλευσή τους ως τέτοια (δασκάλοι, αναπληρωτές, φοιτητές, αδιόριστοι, ελάχιστες μαθητές και καθηγητές-λίγοι), αλλά κυρίως το γεγονός ότι το καθένα από τα κομμάτια που συμμετείχαν στο μπλοκάρισμα του διαγωνισμού είχε τους δικούς του λόγους να το κάνει, λόγους τους οποίους υποβιβάζουμε σημαντικά όταν τους εντάσσουμε στην υπεράσπιση της επετηρίδας ή των διορισμών των αναπληρωτών (ακόμα και μεταξύ των ιδίων των αναπληρωτών, ανάλογα με το αν έχουν πολλά ή λίγα χρόνια υπηρεσίας, υπάρχουν διαφορές προσδοκίας και απωλεσθέντος status, γιατί, είναι άλλο πράγμα να απαιτείς μια εξασφαλισμένη θέση στο δημόσιο τώρα και διαφορετικό να υπερασπίζεσαι την επετηρίδα για να διοριστείς σε δέκα χρόνια). Τα γεγονότα των ημερών εκείνων ξεπέρασαν τον καθένα που συμμετείχε σε αυτά και, παρ' όλο που όλος αυτός ο κόσμος δεν είχε, εσφαλμένα, βρεθεί μαζί τον προηγούμενο καιρό ούτε και βρέθηκε, εξίσου εσφαλμένα, στη συνέχεια, μπορούμε να μιλάμε για μια **αίσθηση κοινού αγώνα**, για μια κοινή δράση που υπαγόρευε την ανάλογη κοινωνικότητα με αποκορύφωμα τα γεγονότα της Κυριακής. Κοινή δράση και κοινό ξέσπασμα που ξεπέρασε τα ψέματα και τις πουστιές των συνδικαλιστών και κέρδισε την **έμπρακτη αλληλεγγύη** των κατοίκων της περιοχής. Μια κοινή συνάντηση "εκπαιδευτικών" και "εξεκπαιδευτικών στοιχείων" όπου δεν μπορούσες να διακρίνεις ποιος είναι ποιος, όπου η σύγχυση αυτών των "ρόλων" προκάλεσε και προκαλεί μέχρι τώρα περισσότερα ερωτήματα απ' ό,τι δίνει απαντήσεις...

Δεν είναι στο στυλ μας να υπερβλούμε σε αφηρημένες ερμηνείες του κοινωνικού ασυνείδητου ούτε να ηρωοποιούμε πρόσωπα και καταστάσεις. Παραδεχόμαστε πως η στρατιωτική ήταν αποτελεί πρόβλημα, ότι η αναποτελεσματικότητα οφείλεται εν μέρει και στην αφέλεια των συμμετεχόντων. Ο προβληματισμός, όμως, πάνω στα αίτια του ξεσπάσματος και στα γιατί της συλλογικής βίας μας ξεκαθαρίζει το τοπίο από κατακάθια του παρελθόντος και μας οδηγεί στο να θεωρήσουμε τα γεγονότα στο λύκειο Πατησίων ως **την πιο σύγχρονη ταξική μάχη που έχει δοθεί μέχρι σήμερα** στην Ελλάδα. Και αυτό κυρίως γιατί η συντριπτική πλειοψηφία αυτών που την έδωσαν δεν είχαν καν κάποια κλαδική εξασφάλιση που τώρα την χάνουν ανεπιστρεπτή (στο σημείο αυτό ισχυρίζομαστε ότι ειδικά η ιδιαιτερότητα των λόγων που οι φοιτητές και οι αδιόριστοι είχαν να μπλοκάρουν το διαγωνισμό του ΑΣΕΠ -διαγωνισμό που άλλωστε συμπεκνώνει ολόκληρο το πνεύμα του νόμου Αρσένη- με την εναντίωση στην κατάργηση του πτυχίου αποτελεί την πρώτη μάχη ενάντια στη δια βίου εκπαίδευση και υπογραμμίζει ότι ανάμεσα σε τωρινούς ή μελλοντικούς άνεργους ή μαύρους εργαζόμενους υπάρχουν άπειροι λόγοι κοινής δράσης), γιατί για πρώτη φορά το αίσθημα της ανασφάλειας για το μέλλον **αναμείχθηκε** με το αβέβαιο και ευέλικτο-μαύρο παρόν και έδωσε ένα στίγμα των μελλοντικών εκρήξεων, γιατί για πρώτη φορά η αξιολόγηση μπήκε στο στόχαστρο **μαζί** με την αξιοκρατία.

Οι αγώνες του μέλλοντος είναι εδώ, ας φορέσουμε τα αντίστοιχα γυαλιά και να τους κοιτάξουμε κατάματα.

Συμμετέχοντες στα γεγονότα
από το αυτοδιαχειριζόμενο στέκι Αγίας Παρασκευής

Εαναπιάνοντας

Προσωπική μαρτυρία...

...ενός συμπαράστατη στις κινητοποιήσεις
ενάντια στην πρώτη εφαρμογή του Ν. 2525

Γιατί συμμετείχα

Από την εμπειρία μου στην αγορά εργασίας (ανεργία, υποαπασχόληση, σταδιακή καθιέρωση της ατομικής διαπραγμάτευσης και πολλά άλλα) κατάλαβα ότι δεν υπάρχουν ατομικές διέξοδοι. Το βόλεμα είναι μακρινό όνειρο για τους πιο πολλούς. Η ίδια κατάσταση εξαπλώνεται σε όλους τους κλάδους. Είναι η ίδια πολιτική στην Ελλάδα και αλλού - πρέπει να χτυπιέται παντού από όλους μαζί. Όχι ο καθένας ξεχωριστά στον κλάδο του.

Από φίλους εκπαιδευτικούς έμαθα ότι ο νόμος Αρσένη επιβάλλει περισσότερες εξετάσεις απ' όσες καταργεί, προωθεί την αξιολόγηση-φακέλωμα καθηγητών και μαθητών και το κλείσιμο σχολείων. Ειδικά για τους μαθητές τους, ο "φακέλος" τους θα τους συνοδεύει μια ζωή, στις σχολές (αν πάνε), στη δουλειά (αν βρούνε), παντού. Άρα, έχει άμεση σχέση με τις εργασιακές σχέσεις, είναι ένας νόμος αντίθετος στα συμφέροντά μου.

Θετικά στοιχεία του κινήματος (όπως το έζησα στον Άγιο Ελευθέριο)

• **Μαζικότητα.** Θα μπορούσαν να είναι περισσότεροι, αλλά για πρώτη μάχη ήταν καλά. Μάλιστα, πολλοί δεν είχαν ξανακατέβει έτσι στους δρόμους.
• **Αποφασιστικότητα.** Στην αρχή υπήρχαν διαφορές. Άλλοι ήταν μετριοπαθείς και ήθελαν μόνο να φωνάξουν συνθήματα. Άλλοι ήταν αποφασισμένοι να μην υποχωρήσουν ούτε και στις πιο άγριες επιθέσεις της αστυνομίας. Οι τελευταίοι κάθε μέρα γίνονταν πιο πολλοί. Δεν γκρίνιαζαν όταν κάποιος έπιανε πέτρα στο χέρι.

• **Συμμετοχή εξω-εκπαιδευτικών.** Είδα πολλούς συναδέλφους μηχανικούς. Στη μεγάλη συνέλευση στο Πολυτεχνείο μίλησε εκπρόσωπος της Ιονικής που είπε ότι οι απεργγοί θα είναι μαζί μας (Άκουσα ότι πράγματι ήρθαν ορισμένοι). Τα "νεαρά άτομα" για τα οποία τόση γκρίνια γίνεται έσωζαν την κατάσταση, όταν μερικοί γενναίοι στα λόγια το έβαζαν στα πόδια.

• **Βοήθεια από τον κόσμο της γειτονιάς.** Μας έδωσαν λεμόνια για τα χημικά, μας έδωσαν άσυλο στις πολυκατοικίες.

• **Αντίθετα απ' ό,τι λένε** οι κακεντρεχείς δεν είδα βίαιη συμπεριφορά κατά των προσερχόμενων στο διαγωνισμό παρά (δικαιολογημένο) εκνεύρισμό.

• **Στοιχεία αυτοοργάνωσης.** Η δημιουργία επιτροπών αγώνα δεν είναι "καινούργιο φρούτο" αλλά φαίνεται πως εξαπλώνεται. Και μάλιστα, επιτροπή ανοιχτή στον κόσμο (όπως του Γαλατσίου) είναι σπουδαίο βήμα.

• **Πανελλαδική κινητοποίηση.**

• **Προϋπάρχουσα διάρκεια.** Η κινητοποίηση της βάσης είχε ξεκινήσει από τον περασμένο Αύγουστο.

Αρνητικά στοιχεία

• **Ποιος κινούσε τα νήματα;** Απ' ό,τι κατάλαβα οι επιτροπές δεν επικοινωνούσαν σχεδόν καθόλου μεταξύ τους ως τέτοιες. Αντίθετα, λειτουργούσαν τα ενδοκομματικά κανάλια των πολιτικών οργανώσεων.

• **Απουσία διαδικασιών.** Όταν πήγα στη μεγάλη συνέλευση στο Ε.Μ.Π. (πάνω από 1000 άτομα) πριν τις κινητοποιήσεις, είδα να στοργυλοκάθονται στο προεδρείο το μέλος του Δ.Σ. της ΟΛΜΕ Τσιριγώτης και η πρόεδρος της ΠΕΑΕ Αγγελική Φατούρου. Νομίζω ότι αυτοεκλέχτηκαν πρόεδροι της συνέλευσης. Επίσης, στο τέλος της συνέλευσης, η Φατούρου είπε "ας δούμε σε τι συμφωνούμε" και είπε ένα κατεβαστό στο οποίο κανείς δεν είχε τοποθετηθεί κι εκεί "πέταξε" και μια Κεντρική Συντονιστική Επιτροπή όπου θα συμμετείχε ένας από κάθε επιτροπή. Τότε έγινε το σώσε γιατί πολ-

λοι ήθελαν, με το δίκιο τους, ανοιχτή Κ.Σ.Ε.. Πιο απλό βρίσκω κάθε επιτροπή να αναλαμβάνει εκ περιτροπής το έργο του συντονισμού π.χ. ανά εβδομάδα.

• **Λανθασμένη κριτική στις αδυναμίες του κινήματος.** Όλοι μιλάνε για "τα λάθη της Κ.Σ.Ε.", ενώ πιστεύω πως ήταν εσκεμμένες ενέργειες. Τέτοιες ήταν:

-να ανακοινωθεί στην πορεία της Τετάρτης (πριν το διαγωνισμό) ποιο εξεταστικό κέντρο θα περικυκλώνονταν.

-να μαζεύουν τον κόσμο από το 18ο στα δικαστήρια, δήθεν για συμπάρσταση στους έξη συλληφθέντες -όταν οι ίδιοι μας είχαν φωνάξει να συνεχίσουμε τον αγώνα- αλλά το ίδιο απόγευμα που υπήρχαν άλλοι δύο συλληφθέντες δεν πήγαν για συμπάρσταση.

-να πηγαίνουν για.. αγώνα το Σάββατο στο εξεταστικό της Πεύκης, που δεν προσφερόταν για περικύκλωση, παρέα με τους κατοίκους που προσέφεραν καφέ στα ΜΑΤ. Δεν στέκει η δικαιολογία ότι δεν ξέραν πως το 18ο θα λειτουργούσε και το Σάββατο. Ίσα-ίσα τότε θα ήταν ευκαιρία να υλοποιήσουν την απόφαση των επιτροπών να το κάνουν κέντρο αγώνα και διαλόγου με την κοινωνία.

-την πρώτη μέρα του διαγωνισμού ο Τσιριγώτης και η Φατούρου διέδωσαν ψευδώς ότι ο διαγωνισμός στα Χανιά ακυρώθηκε.

-στις δίκες δεν υπήρχε οργανωμένη συμπάρσταση παρά μόνο μια μικρή αυθόρμητη παρουσία μερικών επίμονων αγωνιστών.

-επίσης, έμαθα ότι τη νύχτα, πριν το διαγωνισμό 50 αναπληρωτές μπήκαν στο εξεταστικό της Πεύκης και τότε κατέφθασαν μέλη της Κ.Σ.Ε., όχι για να φέρουν κι άλλο κόσμο, αλλά για να διαπραγματευθούν την έξοδο με τα ΜΑΤ. Δεν γνωρίζω όμως λεπτομέρειες γι αυτό.

• **Ο κόσμος ήταν συνηθισμένος** στο να παίρνουν λίγοι τις αποφάσεις και να τις υλοποιούν οι πολλοί. Αλλά ούτε αισιοδοξώ ότι θα ξεπεραστεί γρήγορα, γιατί είναι μια πολυτέλεια που δεν παύει να την εποχιά μας. Από δω και πέρα όλο και πιο λίγο θα γίνονται ανεκτές πρακτικές όπως αυτές που μόλις περιέγραψα και την τύχη του Τσουλίου θα έχουν όλοι οι αυτοδιορισμένοι πρόεδροι και ηγέτες. Οι άνθρωποι θα θέλουν να έχουν λόγο σε όλα και θα μάθουν να οργανώνονται από μόνοι τους.

Άκουσα πολλούς να τα βάζουν με την εξωκοινοβουλευτική αριστερά και ιδίως με το μ-λ ΚΚΕ και το ΝΑΡ που ήθελαν να καθοδηγήσουν το κίνημα. Προσωπικά νομίζω ότι η νοστορπία της φωτισμένης πρωτοπορίας και του ηγέτη (αυτοδιορισμένου!) δεν είναι "προνόμιο" κάποιων πολιτικών χώρων.

Αν δεν θέλουμε να μας την φέρουν αυτοί που σκοπός της ζωής τους είναι να βιώνουν θεαματικά τις δήθεν πολιτικές νίκες τους, μόνη λύση είναι αυτό που θέλουμε να το θέλουμε πολύ και να επαγρυπνούμε. Τότε θα έχουμε το μέτρο για να κρίνουμε τότε και με ποιους να κάνουμε διάλογο και πότε να συγκρουστούμε. Πώς να οργανωθούμε κατά περίπτωση και με τι διαδικασίες.

Μια και είπα για νίκες: αυτή τη στιγμή είναι νωρίς να μιλήσουμε για νίκη όσο και για ήττα. Όσοι λένε από τώρα τη λέξη "νίκη" βιάζονται να λήξουν το ζήτημα, φοβούνται τον κόσμο. Όσοι λένε "ήττα" είναι γκρινιάρηδες περιθωριακοί που θα ήθελαν να είναι σαν τους ηγετίσκους της πρώτης κατηγορίας αλλά δεν τα κατάφεραν.

Τώρα μπορούμε ακόμη να λέμε μόνο
Κάτω ο νόμος Αρσένη

Και να το εννοούμε

B.P.

το νήμα του Ιούνη

Κείμενο του Κώστα Μητροπέτρου

"Νέοι τύραννοι είστε και 'χετε νέα εξουσία. Νομίζετε πως κατοικείτε σε παλάτια που δεν τα φτάνει η οργή ή ο πόνος... Μα δεν είδα εγώ απ' αυτά να διώχνονται έκπτωτοι οι προηγούμενοι δυνάστες;"

Ο πόνος που γίνεται οργή. Η οργή που γίνεται μίσος. Το μίσος που γίνεται αντίσταση...

Η φωνή που νόμισαν πως την είχαν πνίξει. Η άρνηση την οποία είχαν υποτιμήσει... Θεσσαλονίκη, Κοζάνη, Γιάννενα, Αργίριο, Λαμία, Πάτρα, Κρήτη... Έξω από τα εξεταστικά κέντρα, στους δρόμους, στα δικαστήρια... Εκεί που η καθημερινή χειρονομία έτεινε να σπάσει το ευλαβικό της χυδαίας και ανούσιας τυπικής επανάληψής της. Εκεί που οι κουβέντες προσπαθούσαν να πάψουν να είναι κούφιας λέξης σε μια απόπειρα να χτίσουν τις γέφυρες μιας αυθεντικής και ειλικρινούς επικοινωνίας. Εκεί που η κατάφαση σε μια υπαρξιακή και κοινωνική γιορτή συναντούσε την άρνηση στην "αναγκαία" έλευση ενός κόσμου πιο απάνθρωπου από ποτέ. Εκεί που ο φόβος γνώριζε τη συλλογική του υπέρβαση κάνοντας τα μάτια να ορθώνονται αγέρωχα απέναντι στους ένοπλους φρουρούς του νόμου και τα χέρια να "λερώνονται" με πέτρες. Εκεί που τα όποια αιτήματα για επετηρίδα και μαζικούς διορισμούς εκπαιδευτικών υποκλίνονταν στην εξύψωση της επιθυμίας όλων εκείνων που πραγματώναν τη σύγκρουση να ουρλιάζουν: ΕΙΜΑΣΤΕ ΑΚΟΜΑ ΖΩΝΤΑΝΟΙ.

Κάποιοι βέβαια ήδη μιλούν -και θα συνεχίσουν να το κάνουν- για έναν αγώνα εκπαιδευτικών ενάντια στο νόμο 2525 του Αρσένη (ενισχύοντας έτσι τη συντεχνιακή πτυχή αυτού του αγώνα) την ίδια στιγμή που με έπαρση σπεύδουν να τον στεφανώσουν με δάφνες νίκης, σα να τελείωσε το σπιδήποτε, σα να μην υπάρχουν ακόμα τόσα να γίνουν, σα να μην πρέπει να γίνει μια βαθιά και ειλικρινής κριτική στις αντιφάσεις που αναδείχθηκαν. Πρόκειται για τους ίδιους που σύνομα διαχώρισαν τη λειτουργία της συντο-

νιστικής επιτροπής από τις επιτροπές αγώνα, που προσπάθησαν αυθαίρετα να χαράξουν κατευθύνσεις, που ακύρωσαν πορεία προς εξεταστικό κέντρο μέσω κινητών τηλεφώνων, που αποζήτησαν την επιβεβαίωσή τους ως φυσική πρωτοπορία, που κατοχύρωσαν για τον εαυτό τους ένα προφύλ καθεστωτικής "αγωνιστικής" σοβαρότητας για να μπορούν να περιφέρονται στα τηλεοπτικά παράθυρα.

Αλίμονο όμως αν οι κοινωνικοί αγώνες μπορούσαν να χωρέσουν στις προκρούστεις - ακόμα και της εξωκοινοβουλευτικής αριστεράς - λογικές, γερασμένων αντιλήψεων που δεν μπορούν εξάλλου πια να μαγεύσουν. Τα γεγονότα τους ξεπέρασαν -όπως και οι ίδιοι δημόσια παραδέχτηκαν- κάνοντάς τους να τα χάσουν. Δεν ήταν λίγες οι στιγμές που ο έλεγχος ξέφυγε από τα χέρια τους.

Εκεί, στα γεγονότα των καυτών ημερών του Ιούνη βρέθηκα κι εγώ, ανάμεσα σε τόσους άλλους εγώ, οδηγούμενος από την επιθυμία μου για συνάντηση και σύμπραξη πέρα από τα όρια του γνωστού και δεδομένου, οδηγούμενος από τη λύσσα μου ενάντια σε ό,τι δυναστεύει και κατακερματίζει τον άνθρωπο. Την επιλογή μου αυτή θέλησαν να μου την ξεπληρώσουν οι δικωτικοί μηχανισμοί με τις βαρύτερες κατηγορίες που μου απέδωσαν μετά τη σύλληψή μου στην πλατεία Κάνιγγος, στις 18/6, κατά την διάρκεια συγκέντρωσης που είχε καλεστεί εξαιτίας της δολοφονικής επίθεσης εναντίον των Η. Φωτιάδη, Γ. Καραμπατσόλη και Δ. Κουσουρή (ο τελευταίος έφτασε στα πρόθυρα του θανάτου) από ακροδεξιούς, με τη συγκάλυψη της αστυνομίας, στις 16/6 απέναντι από τα δικαστήρια της πρώην σχολής Ευελπίδων. Έτσι, ήρθε το όνομά μου να συμπληρώσει τον κατάλογο των δεκάδων συλληφθέντων πανελλαδικά κατά τη διάρκεια των κινητοποιήσεων.

Η τακτική βέβαια της τρομοκρατίας και της ομηρίας αγωνιστών δεν είναι κάτι πρωτοφανές. Πόσο μάλλον όταν από μια βραδυά οργής έχουν μόνο ένα συλληφθέντα

και αυτός είναι αναρχικός. Ας μην τρέφουν όμως οι διακτες μου την παραμικρή ελπίδα ότι με έχουν οδηγήσει στην όποιο είδους απόγνωση. Οι αξίες που έχουν χαρακτηρίσει τη στάση της ζωής μου και τη συμμετοχή μου στο κοινωνικό απελευθερωτικό αγώνα παραμένουν ζωντανές μέσα από την ακλόνητη επιλογή μου για αντίσταση και αξιοπρέπεια.

Όσο για τις κατηγορίες τους απέναντί μου δεν έχω να δηλώσω τίποτα διαφορετικό από αυτά που εδώ και χρόνια πρεσβεύω και πραγματώνω. **Ναι**, με όπλα τη συνείδηση και την αλληλεγγύη μου, συνέβαλα στο μέτρο των δυνάμεων μου στον εμπρησμό της κοινωνικής γαλήνης που θέλουν να επιβάλουν. **Ναι**, σαμποτάρισα το ρόλο των τηλεοπτικών συνεργείων μη δίνοντας τους τροφή για τα ψευδή και χανωνικά ρεπορτάζ τους. **Ναι**, αντιστάθηκα κατά της αρχής γιατί αρνήθηκα να υποταχθώ στην οργανωμένη παθητικότητα και στους θεσμούς που τη διαφυλάσσουν. **Ναι**, επιτέθηκα κατά πολιτικού κόμματος, όπως και κατά όλων των κομμάτων εξάλλου, με την πολεμική μου ενάντια σε κάθε μορφή οργάνωσης που βασίζεται στην ιεραρχία και την επιβολή. **Ναι**, συμμετείχα στη σύσταση της "συμμορίας" του συλλογικού αγώνα ενάντια στη δυναστευτική συμμορία του κράτους και στις ληστρικές συμμορίες του κεφαλαίου. **Ναι**, διατάραξα την κοινή ειρήνη του μακάριου ύπνου των προσκυνημένων. **Ναι**, αποπειράθηκα να προκαλέσω διακεκριμένες σωματικές βλάβες στο σώμα αυτής της κοινωνικής οργάνωσης που βασίζεται στην καταπίεση και στην εκμετάλλευση ανθρώπου από "άνθρωπο"... Και με ορμητήριό μου την ανιδιοτέλεια σε αυτές τις κατευθύνσεις θα συνεχίσω να αγωνίζομαι. Καμιά ανακωχή...

Παλιέ κόσμε
υφαίνουμε ένα σάβανο για σένα

Κώστας Μητροπέτρος
Αύγουστος '98

Μετά την έκδοση βουλεύματος που κρίνει
την προφυλάκιση μου

Για όσους δεν κατάλαβαν

Τέλη Ιουνίου 1998. Λίγες μόνο μέρες μετά την "επιτυχημένη" διεξαγωγή του διαγωνισμού του ΑΣΕΠ, το κράτος θριαμβολογεί για την επιβολή της δικής του "τάξης" και "ασφάλειας", ενώ οι απανταχού συνδικαλιστές προπαγανδίζουν μια ακόμη "νίκη" του κινήματος (όπως αυτοί το αντιλαμβάνονται). Από τους πολλούς που ενημερώθηκαν, έμμεσα ή άμεσα, για τα γεγονότα του δεκαήμερου του διαγωνισμού, αρκετοί τα θυμούνται, λίγοι προβληματίζονται γι' αυτά και ακόμη λιγότεροι καταλαβαίνουν τι ακριβώς συνέβη.

Οι στιγμές που ζήσαμε έξω από τα εξεταστικά κέντρα, κατά τη διάρκεια του διαγωνισμού του ΑΣΕΠ δεν ήταν απλές ενδείξεις αντιδράσεων απέναντι σε μια εκπαιδευτική μεταρρύθμιση, ήταν μια πραγματική ταξική σύγκρουση. Ήταν η έκφραση της αγανάκτησης και της απελπισίας στην οποία έχουν περιέλθει χιλιάδες αδιόριστοι και αναπληρωτές καθηγητές. Ήταν η στιγμή που βρήκε διέξοδο η αβεβαιότητα των εργαζομένων που πλήττονται από τα νέα μέτρα για τις εργασιακές σχέσεις. Ήταν και για πολλούς η ευκαιρία να έρθουν αντιμέτωποι με την εξουσία και το κατεστημένο σύστημα εκμετάλλευσης. Μα πάνω απ' όλα ήταν η αρχή για τη δημιουργία περισσότερων εστιών αντίστασης, ήταν η ένδειξη ότι κάποιοι είναι αποφασισμένοι να φωνάξουν δυνατά για την αξιοπρέπεια και τα δικαιώματά τους.

Κάτω από αυτές τις συνθήκες, λοιπόν, διανοίγονται πολλές προοπτικές για μία μαζική αντίσταση στην παγκοσμιοποίηση της κυριαρχίας του κεφαλαίου. Άνθρωποι που βρέθηκαν πρόσωπο με πρόσωπο με τους μπάτσους και που χρησιμοποίησαν κάθε μέσο για να δείξουν ότι είναι το ίδιο αποφασισμένοι με την εξουσία, απέδειξαν ότι το κράτος δεν είναι άτρωτο κι ότι θα βρει δεκάδες εμποδία στα σχέδιά του. Αυτοί οι ίδιοι όμως, άνθρωποι που δεν ήταν ούτε "εργολάβοι της σύγκρουσης" και ούτε "επαγγελματίες μπαχαλάκιδες" έδειξαν και κάτι άλλο με τη στάση τους: Ότι η απαγκίστρωση από τις συνδικαλιστικές ψευδαισθήσεις και τα γραφειοκρατικά αποβράσματα είναι πλέον πραγματικότητα. Άνθρωποι που δεν υπάκουσαν σε καμία συντονιστική επιτροπή έστω και μία φορά, ύψωσαν πάνω απ' όλα την αξία της αυτοργάνωσης και του αυτοκαθορισμού. Ενίσχυσαν, λοιπόν, για άλλη μια φορά την άποψη ότι μόνο μέσα από τον αυτοπροσδιορισμό μπορείς να ικανοποιήσεις το ανικανοποίητο.

Ο συνδικαλισμός πλέον θα πρέπει να τρέμει μπροστά στο ανεξέλεγκτο, στο αυθόρμητο, στο ανένταχτο, στο αυτόνομο, στο ανεξάρτητο. Κατά τη διάρκεια των κινητοποιήσεων ήμαστε αναγκασμένοι να πολεμήσουμε σε δύο διαφορετικά μέτωπα. Στο ένα βρεθήκαμε αντιμέτωποι με τις δυνάμεις καταστολής και στο άλλο προσπαθήσαμε να απεγκλωβίσουμε τον κόσμο από τις συνδικαλιστικές νόρμες που όπως αποδείχθηκε δεν ήταν τόσο στεγανές.

Τη στιγμή αυτή που σαν απολογισμό των όλων κινητοποιήσεων έχουμε 25 συλληφθέντες και αρκετούς τραυματίες και την ώρα που ο διαγωνισμός έχει πλέον πραγματοποιηθεί, δεν μπορούμε να μιλάμε για νίκη και για ήττα. Απλά τίποτα δεν τελείωσε και θα μας ξαναβρούν μπροστά τους.

ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ
ΑΝΤΙΕΞΟΥΣΙΑΣΤΩΝ ΦΟΙΤΗΤΩΝ

Το κίνημα των ανέργων στη Γαλλία

Αναδημοσιεύουμε αυτό το κείμενο από την εξαιρετική έκδοση "Εργολάγιο" της ομάδας "Ιθαγενείς Μετανάστες" (για επικοινωνία: ΤΘ 50067, ΤΚ 54013 Θεσσαλονίκη), λόγω της συγκυρίας της επίσκεψης στην Ελλάδα διαφόρων "εκπροσώπων" του κινήματος των ανέργων στην Γαλλία.

Μετά τις μεγάλες απεργίες του Δεκέμβρη του 1995 και τις κινητοποιήσεις των μεταναστών και των προσφύγων χωρίς χαρτιά, το κίνημα των ανέργων και των προσωρινών του φετινού οργισμένου χειμώνα ανέπτυξε μια νέα κουλτούρα αντίστασης που διαφοροποιήθηκε σημαντικά από τις παραδοσιακές μεθόδους και πρακτικές των συνδικαλιστικών οργανώσεων και ενώσεων. Με τον επιθετικό διεκδικητικό του χαρακτήρα και τη συνεχή ριζοσπαστική του δράση ευνόησε τη δημιουργία διευρυμένων αυτο-οργανωμένων ομάδων που υιοθέτησαν την πρακτική των γενικών συνελεύσεων, των συλλογικών αποφάσεων και του αγώνα ενάντια στη διαμεσολάβηση, την εκπροσώπηση και τη "διαπραγμάτευση".

Σύνθεση και πρακτικές

Από τις πρώτες βδομάδες της εμφάνισής του, το κίνημα προέβαλε μια δυναμική αυθόρμητη, απρόβλεπτη και αποφασιστική πραγματοποιώντας πολύμορφες ενέργειες διαμαρτυρίας -διαδηλώσεις, καταλήψεις χώρων που σχετίζονται άμεσα με τους ανέργους (όπως γραφεία των εργοδοτικών οργανώσεων και του σοσιαλιστικού κόμματος ...), συζητήσεις, πικ-νικ και αυτο-εκπτώσεις σε σουπερμάρκετ και εστιατόρια, κ.λ.π.- και επιδιώκοντας τη σύνδεση των τοπικών συλλογικοτήτων αλλά και την αύξηση του αριθμού των συμμετεχόντων στη βάση πραγματικών και άμεσων αναγκών.

Στα γαλλικά ΜΜΕ το σύνολο του κινήματος εμφανίστηκε να αποτελείται από τα μέλη των οργανώσεων της λεγόμενης Ομάδας των Τεσσάρων (AC!, MNCP, APEIS και CGT α-

κράτεια δημιουργείται ένας μεγάλος αριθμός εξαιρετικά δραστήριων ομαδοποιήσεων και τοπικών αυτόνομων συλλογικοτήτων που, χωρίς να αρνούνται τις αντιφάσεις και τις αδυναμίες τους, οργανώνονται, διαδηλώνουν και ανταλλάσσουν απόψεις για θεμελιώδη ζητήματα όπως η εργασία, η ανακατανομή του πλούτου, η οικονομική οργάνωση της κοινωνίας, η συναίνεση δεξιάς-αριστεράς για τη διάλυση του κράτους πρόνοιας, το νεοφιλελεύθερο μοντέλο, κ.ά.

Παράλληλα, φροντίζουν για την ύπαρξη σταθερών σημείων συνάντησης και προετοιμασίας διαφόρων πρωτοβουλιών καθώς και για το συντονισμό και τη δικτύωση των τοπικών αγώνων. Για το σκοπό αυτό, διαμορφώνονται μόνιμοι κατειλημμένοι χώροι (στο Παρίσι, τη Νάντη, την Τουλούζη, το Στρασβούργο, το Μονπελιέ), εκδίδονται ενημερωτικά έντυπα (όπως η "Χώ των αγώνων" στη Νάντη με

συζήτησης, ανοιχτούς και αυτοδιευθυνόμενους, όπου θα μπορούν να συναντιούνται άνεργοι, προσωρινοί, φοιτητές, μισθωτοί, μαθητές... με ένα λόγο, όλους όσους αναγνωρίζουν τον εαυτό τους μέσα σε αυτόν τον αγώνα. Η κυβέρνηση, παρά τα όσα λέει, επέλεξε να μας εμποδίσει με κάθε τρόπο. Είναι βέβαιο ότι το χώρο αυτό θα τον κρατήσουμε, είτε το θέλει το Κράτος, είτε όχι. (...) Η ανεργία είναι μια αναγκαστική συνέπεια του καπιταλισμού που δε μπορεί να κάνει τίποτα για να την αντιμετωπίσει. Γι' αυτό, το θέμα δεν είναι να βελτιώσουμε τις "οικονομικές συνθήκες", αλλά "να ξαναπάσουμε τις ζωές μας". Στις καθημερινές συζητήσεις, όπου όλοι/ες συμμετείχαν ως άτομα και όχι ως εκπρόσωποι πολιτικών οργανώσεων, απορρίπτουν τη μισθωτή εργασία και διαλέγονται πάνω σε ζητήματα όπως ο ολοκληρωτισμός του εμπορεύματος και του χρήματος, η κενότητα του παραγωγικού συστήματος, οι σχέσεις με το Κράτος. Με κινητήριο μοχλό τη δυναμική αυτών των συζητήσεων, αρνούνται στην πράξη τις ιεραρχικές και εμπορευματικές σχέσεις, πραγματοποιώντας διαδηλώσεις, καταλήψεις, πορείες, εισβολές, θεατρικές παραστάσεις.

Στον "εβδομαδιαίο περίπατό" τους, κάθε Παρασκευή, προσκαλούν τον εαυτό τους σε γεύμα σε διάφορες καντίνες (της εφημερίδας Le Monde, των σιδηροδρομικών, κ.ά), βγάζουν δωρεάν φωτοτυπίες των κειμένων τους και συζητούν με τους παρευρισκόμενους. Στη συνέχεια εισβάλλουν σε διάφορους χώρους (από το Οικονομικό Συμβούλιο και τη Μετεωρολογική Υπηρεσία μέχρι μπιστρό, σουπερμάρκετ και ταχυδρομεία), όπου μοιράζουν προκηρύξεις, προμηθεύονται τα απαραίτητα με "αυτο-έκπτωση" τιμών, πετούν σάπια φρούτα ή χρησιμοποιούν τα φαξ για να στέλνουν τα κείμενά τους σε άλλες συλλογικότητες.

Οι καταλήψεις που αποτέλεσαν ιδιαίτερα προσφιλή τρόπο δράσης, αφορούν χώρους που εξαπατούν και καταπιέζουν ανέργους όπως η έδρα του Σοσιαλιστικού Κόμματος, η Διεύθυνση Εργασίας, η Δημόσια Επιχείρηση Ηλεκτρισμού, η Επιχείρηση Φωταερίου. Άλλες ήταν μεγάλης διάρκειας -με αστυνομικές επεμβάσεις, εκδιώξεις και σε κάποιες περιπτώσεις συλλήψεις- και άλλες μικρές, ώστε ο συμβολικός στόχος να προλάβει να γίνει γνωστός από τα ΜΜΕ.

Προοπτικές

Το κίνημα των ανέργων και των προσωρινών στη Γαλλία αποτελεί τμήμα ενός ευρύτερου κινήματος. Του κινήματος των "χωρίς": χωρίς χαρτιά, χωρίς στέγη, χωρίς εργασία. Από κοινού πραγματοποιήσαν αρκετές εκδηλώσεις διαμαρτυρίας, αλληλεγγύης και ενημέρωσης και ένωσαν τις δυνάμεις τους ενάντια στην κυριαρχία του χρήματος και του διαχωρισμού.

Ωστόσο, το στοίχημα ενός σταθερότερου συντονισμού - καθώς και αυτό του συντονισμού των αυτόνομων και ανεξάρτητων συλλογικοτήτων - παραμένει ανοιχτό. Γιατί όπως αναφέρει, μεταξύ άλλων, μια προκήρυξη που υπογράφουν "οργισμένες γυναίκες, φεμινίστριες και λεσβίες": "Γνωρίζουμε πως στην πραγματικότητα ποτέ δεν είχαμε κανένα δικαίωμα. Τα δικαιώματα είναι μια αυταπάτη. Δε μπορούμε να τα αγγίξουμε, δε μπορούμε να τα γευτούμε. Έχουμε μόνον αυτό που υπερσπιζόμαστε, αυτό που παίρνουμε μόνες μας. Γνωρίζουμε τι σημαίνει να είμαστε μαζί. Αυτό που θέλουμε, είναι να τελειώσουμε με το προσωρινό της ζωής. Τη ζωή μας τη θέλουμε ολόκληρη!".

Ε.Π.

Συντομογραφίες:

- AC!: Δράση ενάντια στην Ανεργία
- MNCP: Εθνικό Κίνημα Ανέργων και Προσωρινών
- APEIS: Ένωση για την Εργασία, την Ένταξη και την Αλληλεγγύη
- CGT: Γενική Συνομοσπονδία Εργασίας
- CNT: Εθνική Συνομοσπονδία Εργασίας (αναρχο-συνδικαλιστές)
- FA: Αναρχική Ομοσπονδία
- SCALP: Ολοφάνερα Αντι-Λεπενικό Τμήμα
- OCL: Οργάνωση Ελευθεριακών Κομμουνιστών

νέργων), οι πρόεδροι των οποίων αυτοχρίστηκαν "εκπρόσωποι" και "ηγέτες" των ανέργων. Στην πραγματικότητα, η AC!, με αρκετούς έμπειρους -πρώην και νυν τροτσκιστές- συνδικαλιστές, αποφεύγει την πρόκληση κρίσης στην κυβέρνηση και θεωρεί πως το κίνημα των ανέργων είναι "μια ευκαιρία για την αριστερά" (Κριστόφ Αγκιτόν, "ηγέτης" που προσκλήθηκε και στην Ελλάδα για ενήμερωση). Η MNCP και η APEIS (πρόεδρος της οποίας είναι μέλος της ηγεσίας του ΚΚΓ) είναι οργανώσεις με στρατευμένα μέλη σε περιορισμένο αριθμό πόλεων, ενώ η CGT ανέργων, με αρκετές συμπάθειες στο ΚΚΓ και ακόμη περισσότερες εσωτερικές αντιθέσεις, βασίζει τη δράση της στη προώθηση του 35ωρου.

Στις οργανώσεις αυτές θα πρέπει να προστεθούν οι ομάδες των αναρχικών και των ελευθεριακών (CNT -δύο σχήματα-, FA, SCALP, OCL) στις οποίες επικρατεί αρκετά πολύπλοκη κατάσταση, με συμμαχίες και αντιδικίες που ποικίλουν από πόλη σε πόλη. Χαρακτηριστική είναι η περίπτωση της Νάντης όπου παρατηρούνται δύο ομαδοποιήσεις: η μια περιλαμβάνει τη CGT ανέργων, την AC!, τη CNT και το SCALP και η άλλη τη Συλλογικότητα Δραστήριων Ανέργων και Αλληλεγγύων (CCAS) που αποτελείται από άτομα με αυτόνομη και ελευθεριακή δράση.

Συνολικότερα, σε ολόκληρη τη γαλλική επι-

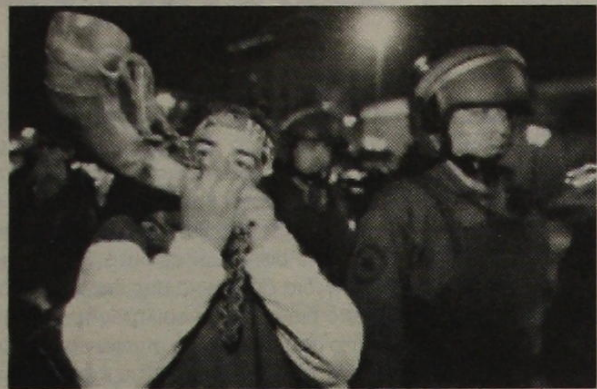
πληροφορίες από δώδεκα πόλεις) και πραγματοποιούνται δύο "Εθνικές Συναντήσεις του Αυτόνομου Συντονιστικού των Συλλογικοτήτων των Ανέργων, Προσωρινών και Αλληλεγγύων", στη Νάντη (19-20 Φλεβάρη) και το Στρασβούργο (31 Μάρτη, 1 και 2 Απρίλη). Με κοινή απόφασή τους, οργανώνονται δύο πανεθνικές ημέρες δράσης. Στην πρώτη, με τίτλο "οι αληθινοί κλέφτες", διαδηλωτές και διαδηλώτριες συγκεντρώνονται μεταμφιεσμένοι/ες σε κλέφτες και αστυνομικούς μπροστά από ένα πολυκατάστημα Cash Converter για να κατευθυνθούν στη συνέχεια στην τράπεζα Credit Lyonnais, ενώ στη δεύτερη, με τίτλο "εργασία", καταλαμβάνουν ένα γραφείο του ΟΑΕΔ και την εταιρία ManPower και στη συνέχεια αυτο-προσκαλούνται σε γεύμα σε ένα πολυτελές ρεστοράν.

Η συνέλευση του Jussieu

Η συνέλευση του Πανεπιστημίου του Jussieu συγκροτήθηκε στις 19 Γενάρη, μετά από μια μεγάλη και δυναμική πορεία στους δρόμους του Παρισιού και συγκέντρωσε καθημερινά περισσότερα από 200 άτομα. Από την πρώτη τους κιάλα ανακοίνωση προσδιόρισαν την ιδιαίτερότητά τους σε σχέση με άλλες συλλογικότητες του κινήματος: "Με τις διάφορες καταλήψεις που πραγματοποιούνται στο Παρίσι, επιθυμούμε να δημιουργήσουμε χώρους

Χιλή: οι ινδιάνοι Pehuenches επί ποδός πολέμου

Την περασμένη βδομάδα σημειώθηκαν συμπλοκές στην ινδιάνικη περιοχή του Ralco, κοντά στον ποταμό Bio-Bio στη νότια Χιλή. Όλοι ξεκίνησαν όταν η κρατική υδροηλεκτρική ENDESA, κάτω από τις ευλογίες της χιλιανής κυβέρνησης απεσπασε, με διάφορα μέσα, τις υπογραφές παραχώρησης των εκτάσεων τους από ινδιάνους pehuenches που κατοικούν στην περιοχή, με σκοπό την κατασκευή υδροηλεκτρικού φράγματος. Πολλοί από όσους υπέγραψαν, δήλωσαν πως το έκαναν κάτω από απειλές, ενώ οι περισσότεροι είναι αγράμματοι και δεν ήξεραν καν τί υπέγραψαν (αυτό υποστηρίζουν οι 64 από τους 83 που "υπέγραψαν"). Η καταλήστευση των ινδιάνικων περιοχών από το κράτος και τους μεγαλοτσιφλικάδες στη Χιλή δεν είναι κάτι καινούργιο. Ούτε όμως και η ινδιάνικη αντίσταση...

Με το τέλος της κατάληψης της αμερικάνικης ηπείρου από τους κονκισταδόρες, οι mapuches, μια φυλή των οποίων είναι και οι pehuenches, είχαν υπό τον έλεγχό τους μια μεγάλη έκταση της σημερινής νότιας Χιλής. Ο ποταμός Bio-Bio ήταν το όριο ανάμεσα στις περιοχές των mapuches και τις κτήσεις των ισπανών. Με την δημιουργία του κράτους της Χιλής, ξεκίνησαν και οι επιθέσεις ενάντια στα ινδιάνικα εδάφη. Το κράτος άρπαξε τις καλύτερες εκτάσεις και τις παραχώρησε σε ευρωπαίους άποικους και πλούσιους χιλιανούς. Οι mapuches άρχισαν να οπισθοχωρών ανεβαίνοντας στις Άνδεις, όπου η κατάσταση των εδαφών δεν τους επέτρεπε να ζουν από αυτά και σύντομα έγιναν δουλοπάροικοι.

Σύμφωνα με την απογραφή του 1992, στη Χιλή ζουν 950.000 ινδιάνοι, επειδή όμως σε αυτή δεν καταγράφηκαν άτομα κάτω των 14 ετών, ο αριθμός πρέπει να φτάνει το 1.300.000 άτομα. Από αυτούς, το 40% ζει στο Σαντιάγο και οι περισσότεροι από τους υπόλοιπους στο νότο της χώρας. Οι pehuenches είναι οι πιο φτωχοί ανάμεσα στους mapuches. Έχουν μέσο μηνιαίο εισόδημα 20.000 χιλιανά πέσος, δηλαδή 18 δολάρια, το 1/3 του κατώτερου βασικού μισθού στη Χιλή. Στο Άνω Bio-Bio υπάρχουν 7 ινδιάνικες κοινότητες, με πληθυσμό 5.000 pehuenches, όπου το ποσοστό όσων ζουν σε συνθήκες φτώχειας είναι 91,4%. Ο αγώνας των ινδιάνων για την επανάκτηση των εδαφών τους ξεκινά από την κατάληψη τσιφλικιών και φτάνει στην πυρπόληση οχημάτων εταιρειών εκμετάλλευσης του τροπικού δάσους. Η κυβέρνηση απαντά με σκληρή εφαρμογή του νόμου. Καταρχάς, έχει χαρακτηρίσει τους ινδιάνους ως "τρομοκράτες" και "ανατρεπτικούς", ενώ στις περιπτώσεις των εμπρησμών οχημάτων εφαρμόζει τον αντιτρομοκρατικό νόμο. Βουλευτές που προέρχονται από την περιοχή τονίζουν πως αναμένεται ινδιάνικη εξέγερση με απρόβλεπτες διαστάσεις. Πρόσφατα, ο Alfonso Ruiz, μεγαλοτσιφλικός της περιοχής, δήλωσε, εκπροσωπώντας και τους υπόλοιπους τσιφλικάδες, πως "αν συνεχίσουν οι καταλήψεις γης από τους ινδιάνους, εμείς θα υπερασπιστούμε τη γη μας με τα όπλα".

Μια εγκύκλιος της εθνικής ασφάλειας προβλέπει πως μέσα στο 1999 θα υπάρξουν "μαζικές ινδιάνικες συμπλοκές στη νότια Χιλή". Και πράγματι, όλα συντείνουν σε αυτό, αφού οι ινδιάνοι του Bio-Bio και του Los Lagos δηλώνουν αποφασισμένοι να ξαναπάρουν 60.000 εκτάρια δασικών εκτάσεων που σήμερα ανήκουν σε ιδιωτικές εταιρείες. Μέσα σε αυτό το κλίμα έχουν ξεκινήσει τα γεγονότα στο Ralco.

Οι ινδιάνοι που δεν έχουν υπογράψει την παραχώρηση των εδαφών τους, δηλώνουν αποφασισμένοι να μην το κάνουν. Ο Jose Chureo είναι ένας από αυτούς. Λέει πως "το να είσαι mapuche σημαίνει να είσαι άνθρωπος της γης. Χωρίς γη, δεν είμαστε mapuche. Η γη είναι η ταυτότητά μας. Κάθε φορά που το κράτος και οι huincas (οι λευκοί) μας παίρνουν τη γη, παίρνουν και την ταυτότητά μας. Δεν θα το επιτρέψουμε πια".

Ο Chureo δεν μένει στα λόγια. Έχει συμμετάσχει σε κατάληψη γης που ανήκε στους mapuches και που τώρα είναι στα χέρια μεγάλων εταιρειών. Τον έχουν κατηγορήσει για τρομοκρατία. Λέει: "Αν το να υπερασπίζεσαι τη γη των προγόνων σου είναι τρομοκρατία, τότε όλοι οι mapuches είμαστε τρομοκράτες".

Συνθήκη ΜΑΙ: η επιστροφή...

Κατά τη διάρκεια της υπουργικής συνδιάσκεψης του Οργανισμού για την Οικονομική Συνεργασία και Ανάπτυξη (ΟΟΣΑ), στις 28 Απρίλη του 1998, αποφασίστηκε να παραταθούν κατά έξι μήνες οι διαπραγματεύσεις για τη συνθήκη ΜΑΙ. Ταυτόχρονα, εξαγγέλθηκαν πως σε αυτό το διάστημα θα πραγματοποιούνταν μια "δημόσια συζήτηση" σχετικά με τη ΜΑΙ. Φυσικά κάτι τέτοιο δεν συνέβη. Μάλιστα, σε καμία χώρα του κόσμου οι κυβερνητικοί αξιωματούχοι δεν δέχθηκαν ούτε καν να δώσουν πληροφορίες για την εξέλιξη των διαπραγματεύσεων. Από την άλλη μεριά, στις 18 Μάη, εκπρόσωποι των ΗΠΑ και της Ευρωπαϊκής Ένωσης υπέγραψαν το προσχέδιο της περίφημης συνθήκης ελεύθερου δι-ατλαντικού εμπορίου. Σύμφωνα με τις υπάρχουσες εκτιμήσεις, η Ευρωπαϊκή Ένωση

με επικεφαλής τη Γαλλία προσπαθούν να μεταφέρουν την υπογραφή της ΜΑΙ στα πλαίσια του Παγκόσμιου Οργανισμού Εμπορίου, ενώ οι ΗΠΑ την προτιμούν στα πλαίσια του ΟΟΣΑ. Τον περασμένο Ιούνιο, συναντήθηκαν στη νότια Γαλλία εκπρόσωποι οργανώσεων ενάντια στη συνθήκη ΜΑΙ από τον Καναδά, τις ΗΠΑ, το Βέλγιο, την Ελβετία και τη Γαλλία. Αυτή η συνάντηση πραγματοποιήθηκε εν όψει της επόμενης υπουργικής συνδιάσκεψης του ΟΟΣΑ, που έχει προγραμματιστεί για τις 19 και 20 Οκτωβρίου στο Παρίσι. Αποφασίστηκε:

α) Η διοργάνωση μιας διεθνούς εβδομάδας δράσης ενάντια στη συνθήκη ΜΑΙ. Προτείνεται η πραγματοποίηση, από τις 21 ως τις 28 Σεπτεμβρίου, ενεργειών ενάντια στα σχέδια των πολυεθνικών και της παγκόσμιας δικτατορίας της αγοράς. Στόχος είναι

η αντίσταση να είναι αποκεντρωμένη, διεθνής και μαζική. Όσοι θέλουν να ενημερώσουν για πρωτοβουλίες και ενέργειες ενάντια στη ΜΑΙ, μπορούν να στείλουν μηνύματα στις ακόλουθες διευθύνσεις:

ecoropa@magic.fr και ab.ire@wanadoo.fr

β) Η πραγματοποίηση μιας διεθνούς συνάντησης ενάντια στη ΜΑΙ, στο Παρίσι, πριν και κατά τη διάρκεια της συνάντησης του ΟΟΣΑ. Η συνάντηση θα ξεκινήσει από το Σάββατο 17 Οκτώβρη, με ομάδες εργασίας και γνωριμία των συμμετεχόντων και θα ολοκληρωθεί την Τρίτη 20 Οκτώβρη με πορεία προς το κτίριο του ΟΟΣΑ. Αναμένεται σημαντικός αριθμός διαδηλωτών από την Ελβετία και το Βέλγιο, ενώ διάφορες οργανώσεις από τη Γαλλία προγραμματίζουν τη συγκέντρωση ατόμων από όλη τη Γαλλία.

Η Ευρωπαϊκή Ένωση αντεπιτίθεται

Το πρωί της Πέμπτης 27 Αυγούστου του 1998, η αστυνομία της Ελβετίας πραγματοποίησε έφοδο σε συνάντηση για την παγκοσμιοποίηση και την αντίσταση που πραγματοποιούνταν στη Γενεύη. Στις 7.30 το πρωί, 40 ειδικό αστυνομικό εισέβαλαν στο χώρο όπου πραγματοποιούνταν η συνάντηση και συνέλαβαν τα 50 άτομα που συμμετείχαν σε αυτό, τα οποία εκτίστησαν την ώρα κοιμόντουσαν, ενώ επίσης κατάσχσαν ενημερωτικό υλικό και προσωπικά αντικείμενα. Αργότερα, το ίδιο πρωί, η ελβετική αστυνομία απελευθέρωσε 45 άτομα, χωρίς να τους απαγγέλθηκαν κατηγορίες, ενώ νωρίς το απόγευμα απελευθερώθηκαν και οι υπόλοιποι 5. Αυτοί οι τελευταίοι έλαβαν την εντολή να εγκαταλείψουν μέσα σε τέσσερις μέρες την Ελβετία, επειδή είχαν συλληφθεί κατά τη διάρκεια των κινητοποιήσεων ενάντια στον Παγκόσμιο Οργανισμό Εμπορίου, τον περασμένο Μάη, στη Γενεύη.

Εν τω μεταξύ, το αναρχικό κατειλημένο κοινωνικό κέντρο "Eurodusnie" στο Leiden της Ολλανδίας ειδοποιήθηκε από την Κομισιόν της Ευρωπαϊκής Ένωσης πως θα οδηγηθεί στο δικαστήριο εξαιτίας της αφίσσας που κυκλοφόρησε με το σύνθημα "Ένας λαός-ένα Ράιχ-ένα ΕΥΡΩ". Η αφίσσα έχει στο φόντο τη φωτογραφία του Χίτ-

λερ και περιλαμβάνει το επίσημο σλόγκαν της κυβερνητικής εκστρατείας υπέρ του ΕΥΡΩ: "Το ΕΥΡΩ θα είναι για όλους μας!".

Εκτός από την ποινική δίωξη, από τα γραφεία της Ευρωπαϊκής Ένωσης στην Ολλανδία διέρευσαν πως η Κομισιόν ζήτησε από το γραφείο ζητημάτων ασφαλείας της Ευρωπαϊκής Ένωσης στις Βρυξέλλες να "ασχοληθεί" με το Eurodusnie. Το συγκεκριμένο κοινωνικό κέντρο, το οποίο καταλήφθηκε κατά τη διάρκεια των προετοιμασιών των ολλανδών συντρόφων ενάντια στη συνδιάσκεψη κορυφής του Ιουνίου του '97 στο Άμστερνταμ, έχει αναπτύξει πλούσια δράση ενάντια στην Ευρωπαϊκή Ένωση, τη συνθήκη ΜΑΙ και γενικότερα την παγκοσμιοποίηση. Με ανακοίνωσή τους οι ολλανδοί σύντροφοι αναφέρουν: «Η εν λόγω αφίσσα κυκλοφόρησε στις αρχές Αυγούστου και διανεμήθηκε σε όλη την Ολλανδία. Είναι μια αντίδραση σε μια από τις αηδιαστικότερες προπαγανδιστικές προσπάθειες της Ευρωπαϊκής Ένωσης, όταν μέσα σε μια νύχτα κολλήθηκαν δεκάδες χιλιάδες αφίσσες με σκοπό την πλήρη εγκεφάλου για την αποδοχή του ΕΥΡΩ. Το σλόγκαν που χρησιμοποιούν είναι: "Το ΕΥΡΩ θα είναι για όλους μας!". Η Ευρωπαϊκή Ένωση ξοδεύει δισεκατομμύρια κάθε χρόνο στον πόλεμο της προπαγάνδας

και έχουμε πια αηδιάσει. Η Ευρωπαϊκή Ένωση δεν είναι για όλους, αλλά μόνο για την ελίτ των πλεονεκτών που δεν ενδιαφέρονται παρά μόνο για τον εαυτό τους. Εκατομμύρια άνθρωποι στην Ευρώπη ζουν μέσα στη φτώχεια, εξαναγκασμένοι να δουλεύουν σαν σκλάβοι και να αγωνίζονται καθημερινά για την επιβίωση. Αυτό δηλαδή αν είναι αρκετά "τυχεροί" ώστε να έχουν μια δουλειά για να τους εκμεταλλεύονται" αφεντικά τους (...) οι παραδοσιακοί πόλεμοι έχουν αντικατασταθεί από νέους, καθώς έχουν εμφανισθεί νέα όπλα: η τρομοκρατία της οικονομίας. Τα θύματα είναι φυσικά αυτοί που βρίσκονται στη βάση της οικονομικής κλίμακας και οι περισσότεροι βρίσκονται στις νέο-αποικίες, αποικιοποιημένες από οικονομικούς μηχανισμούς όπως το Διεθνές Νομισματικό Ταμείο ή η Παγκόσμια Τράπεζα και περιφερειακές υπερκυβερνήσεις, όπως η Ευρωπαϊκή Ένωση, ο ΟΟΣΑ και ο Παγκόσμιος Οργανισμός Εμπορίου.

Ο Χίτλερ και οι φίλοι του επιχειρηματίες και τραπεζίτες έχουν περισσότερες ομοιότητες παρά διαφορές με την οικονομική παγκόσμια δικτατορία μηχανισμών όπως η Ευρωπαϊκή Ένωση (...). Η απάντησή μας στη λογοκρισία της Ευρωπαϊκής Ένωσης είναι: "θα τα πούμε στα δικαστήρια!"»

MayDay '98: μια συνάντηση στη Βρετανία

Το Μάη του 1998 πραγματοποιήθηκε στο Bradford της Βρετανίας μια τριήμερη συνάντηση, με γενική ονομασία "MayDay '98", η οποία είχε ως κεντρικό θέμα το ερώτημα "αφού οι ιδέες μας είναι τόσο σωστές, γιατί έχουν συνολικά τόσο μικρό αποτέλεσμα και τόσο λίγη επιρροή;". Η συνάντηση ξεκίνησε με πρωτοβουλία πρώην μελών της Class War Federation και στόχευε σε μια ανοιχτή συζήτηση πέρα από ιδεολογικούς δογματισμούς. Δημοσίευουμε αποσπάσματα μια πρώτης κριτικής αποτίμησης της συνάντησης από πρώην μέλη της Class War Federation από το Leeds. Ορισμένα σημεία της είναι ιδιαίτερα χρήσιμα για τον "χώρο" στην Ελλάδα...

Πώς προέκυψε το MayDay '98;

Μια από τις αφετηρίες ήταν η διάλυση της Class War Federation και τα περιεχόμενα του τελευταίου τεύχους (#73, καλοκαίρι '97) της εφημερίδας της, του Class War (αν και μια μικρή ομάδα αποφάσισε να συνεχίσει την έκδοση, έχοντας βγάλει το τεύχος νο74). Το ζήτημα που απασχολούσε ολόκληρο το τελευταίο φύλλο, και είχε τεθεί ιδιαίτερα στο άρθρο "Ανοιχτή Επιστολή προς τους Επαναστάτες" ήταν αυτό: "Αφού οι ιδέες μας είναι τόσο σωστές, γιατί έχουν συνολικά τόσο μικρό αποτέλεσμα και τόσο λίγη επιρροή;". Το τεύχος νο73 ήταν μια παραδοχή πως η Class War Federation είχε αποτύχει και ήταν παράλληλα μια τίμια προσπάθεια να αναλυθεί αυτή η αποτυχία (απ' την άλλη μεριά είναι λογικό να την θεωρούμε τίμια, αφού συμμετείχαμε σε αυτή). Ωστόσο, ήταν κάτι παραπάνω από αυτοκριτική. Πιστεύαμε (και πιστεύουμε) πως κάθε "αριστερή" και αναρχική ομάδα ήταν (και είναι) αποτυχημένη. Γνωρίζαμε την Class War Federation καλύτερα, γι' αυτό και γράψαμε γι' αυτήν, όμως επιδιώκαμε να ξεκινήσουμε μια τίμια συζήτηση συνολικά μέσα στο κίνημα. Το ύψος δεν ήταν ολόκληρο αρνητικό (ορισμένοι είπαν πως θα έπρεπε να είμαστε πιο αυστηροί με τον εαυτό μας, κάτι που είναι πιθανόν αλήθεια). Πιστεύαμε πως υπήρχε τεράστιο δυναμικό για νέες μορφές οργάνωσης, και όχι απαραίτητα σε μια "οργάνωση", για όλους όσους έχουν τον ταξικό πόλεμο στην καρδιά της προοπτικής τους, όπως και αν αυτοαποκαλούνται. Πιστεύαμε πως υπήρχε το δυναμικό για μια επανίδρυση του επαναστατικού κινήματος. Το 73ο τεύχος του Class War έκλεινε με τη δημοσιοποίηση της επιθυμίας για την οργάνωση μιας σειράς συναντήσεων που θα εστιάζονταν στα δύο κεντρικά ζητήματα: "αφού οι ιδέες μας είναι τόσο περίφημες, γιατί είμαστε τόσο περιθωριοποιημένοι;" και "πώς πρέπει να οργανωθούν οι επαναστάτες;".

Το δεύτερο σημείο έμπνευσης ήταν κείμενα σχετικά με τις Διεθνευστικές Συναντήσεις για την Ανθρωπότητα κι ενάντια στο Νεοφιλελευθερισμό, τα λεγόμενα "Encuentros" (συναντήσεις στα ισπανικά). Πολλά έχουν ήδη γραφτεί γι' αυτές τις συναντήσεις. Τρεις χιλιάδες άνθρωποι από μια εκατοστή διαφορετικές χώρες συναντήθηκαν επί δύο συνεχόμενες χρονιές για να συζητήσουν για το πως θ' αλλάξει ο κόσμος, αυτό είναι φανταστικό. Αυτό που μας φάνηκε ξεχωριστό ήταν πως όσοι και όσες συμμετείχαν προέρχονταν από κάθε είδους πολιτικά περιβάλλοντα και παραδόσεις. Σκεφτήκαμε, γιατί να μην οργανώσουμε κάτι αντίστοιχο και στη Βρετανία; Δεν το "πειορίσαμε" στη Βρετανία για εθνικιστικούς λόγους, απλά επειδή είναι δύσκολο να βρεθεί χρόνος, χρήμα, ενεργητικότητα για να πας στο Μεξικό ή την Ισπανία (από τη Βρετανία είχαν συμμετάσχει μόνο 30 άτομα). Σκεφτήκαμε: ας προσπαθήσουμε μια συνάντηση σοσιαλιστών και κομμουνιστών και

αναρχικών και οικολόγων και συνδικαλιστών και αντιφασιστών και πάει λέγοντας. Με ειλικρίνεια στην επιθυμία για αλλαγή του κόσμου αλλά με πολύ διαφορετικές οπτικές.

Ένα τρίτο σημείο, είναι πως σκεφτήκαμε ότι ενώ εμείς ονειρευόμαστε την επανίδρυση του επαναστατικού κινήματος, κάτι τέτοιο μπορεί ήδη να συμβαίνει μέσα από τις γνώμες που αναπτύσσονται και μέσα από τις συζητήσεις που γίνονται γι' αυτούς μέσα από περιοδικά και το ίντερνετ. Στη Βρετανία, οι άνθρωποι συζητούν για τους Reclaim the Streets, τους λιμενεργάτες του Λίβερπουλ, τον αγώνα ενάντια στη νομοθεσία για την ανεργία κλπ. Θέλαμε αυτοί οι άνθρωποι να συναντηθούν, να βρεθούν πρόσωπο με πρόσωπο κι έξω απ' τη γραμμή.

Με βάση τα παραπάνω, πραγματοποιήσαμε μια συνάντηση με πρώην μέλη της Class War Federation, την ομάδα fHUMAñ (μια λονδρέζικη ομάδα που ασχολήθηκε με τις διηπειρωτικές συναντήσεις) και διάφορα άτομα που προσκλήθηκαν σε προσωπική βάση. Επίσης απευθυνθήκαμε στους ανθρώπους του "1 in 12 Club" του Bradford, που ήταν πρόθυμοι να πολιτικοποιήσουν περισσότερο τις εκδηλώσεις "Επανοικειοποίησης της Πρωτομαγιάς" που προετοιμάζαν. Από εκεί πήραμε και το όνομα MayDay '98. Αν και η πρώτη συνάντηση για την προετοιμασία του MayDay '98 αποτελούνται κύρια από πρώην μέλη της Class War Federation, αυτό γρήγορα άλλαξε.

Πριν από την πραγματοποίηση του MayDay '98, πολλοί το αντιμετώπιζαν ως ένα "αναρχικό συνέδριο", άλλοι το είδαν ως ένα "συνέδριο επαναστατών για την επανασύνδεση του επαναστατικού κινήματος στη Βρετανία", για άλλους ήταν ένα βρετανικό "encuentro". Από μια άποψη, αυτό δεν πείραζε -εμείς λέγαμε απλά MayDay '98 χωρίς να μας ενδιαφέρει πως το αποκαλούσαν οι υπόλοιποι, αρκεί να συμμετείχαν σε αυτό. Ίσως βέβαια οι διάφορες διαδόσεις που προηγήθηκαν να προκατέβαλαν αυτούς που συμμετείχαν. Ένα σημαντικότερο πρόβλημα ήταν οι υποψίες για μια "συννομοσία του Class War". Αυτό δεν το καταλάβαμε παρά μόνο με ανθρώπους κατά τη διάρκεια του MayDay '98. Απ' ότι φαίνεται, πολύς κόσμος δεν συμμετείχε γιατί θεωρούσε την όλη υπόθεση μια παγίδα του Class War: μια κρυφή προσπάθεια των πρώην μελών του Class War ώστε να συγκροτήσουν μια νέα οργάνωση, την Class War νο2-H επιστροφή. Με μια έννοια, αυτό απέδειξε ένα μέρος από όσα θέλαμε να πούμε: η πολιτική είναι τόσο γεμάτη από κυνισμό, ομορτουνισμό και απάτη, ώστε για πολύ κόσμο φάνηκε δύσκολο να γίνει πιστευτό πως δεν είχαμε κάποιες κρυφές επιδιώξεις.

Η δομή της συνάντησης

Περίπου 220 άτομα είχαν δηλώσει συμμετοχή στη συνάντηση. Λίγοι από αυτούς τε-

λικά δεν ήρθαν, και ορισμένοι δεν παρακολούθησαν και τις τρεις μέρες. Περίπου το 1/3 από τα άτομα που συμμετείχαν ήταν γυναίκες, οι οποίες ρωτήθηκαν αν θα ήθελαν να σχηματιστεί μια ομάδα αποκλειστικά από γυναίκες. Εκτός από λίγες, δεν δηλώθηκε επιθυμία για κάτι τέτοιο, κι έτσι σχηματίστηκαν 9 ομάδες συζήτησης με αναλογία αντρών/γυναικών περίπου 50-50 (που σήμαινε πως δύο ομάδες αποτελούνταν μόνον από άντρες). Αυτό συνέβη γιατί πολλές γυναίκες δεν ήθελαν να συμμετάσχουν σε ανδροκρατούμενες ομάδες. Πριν προχωρήσουμε σε εκτιμήσεις για το πως τελικά πήγε το MayDay '98, θα πούμε τι περιμέναμε εμείς. Γενικά, οι στόχοι της συνάντησης ήταν:

α) να σπάσουν οι φραγμοί και να μπορέσει ο κόσμος να ακουστεί και να ακουστεί

β) να ενθαρρυνθούν να μιλήσουν ανοιχτά και να αμφισβητήσουν τις ιδέες τους τις προκαταλήψεις

γ) να κάνουμε κάτι διαφορετικό από τα συνηθισμένα ώστε να αρχίσει να αλλάζει η πολιτική κουλτούρα.

Μετά από πολλή συζήτηση στα προπαρασκευαστικές συναντήσεις, είχαμε συμφωνήσει πως θέλαμε όλοι να συζητήσουν για τα πάντα, και πάντοτε στα πλαίσια της βασικής ερώτησης "αφού οι ιδέες μας είναι τόσο περίφημες, γιατί έχουν συνολικά τόσο μικρό αποτέλεσμα και τόσο λίγη επιρροή". Πώς θα καταφέρναμε μια τόσο ευρεία συζήτηση; Σύντομα καταλάβαμε πως ο συνηθισμένος τόπος των ομάδων εργασίας δεν ήταν κατάλληλος, μιας και οι περισσότεροι/ες τείνουν να συμμετέχουν στην ομάδα εργασίας που έχει το θέμα με το μεγαλύτερο ειδικό ενδιαφέρον γι' αυτούς/ες, να συζητάν με εκείνους/ες που ήδη συμφωνούν μαζί τους, αποφεύγοντας έτσι να σχετστούν με καινούργιους ανθρώπους και ζητήματα. Επειδή όμως όλα σχετίζονται, το να δημιουργήσουμε ομάδες εργασίας θα ερχόταν σε αντίθεση με την ιδέα μας να αντιμετωπίσουμε τον καπιταλισμό-τη-ζωή-την πολιτική ως όλο. Από την άλλη μεριά, ένα τόσο μεγάλο θέμα θα οδηγούσε σε πελάγωμα, γι' αυτό προτείναμε τέσσερα πολύ γενικά θέματα, στα οποία θα μπορούσαν να κολλήσουν και τα υπόλοιπα (Τα τέσσερα θέματα ήταν: "Γη, οικολογία και το περιβάλλον", "Δουλειά: μας δουλεύουν όλους", "Χρόνος και Ουτοπία" και "Πέρα απ' το περιθώριο". Αν συζητήσεις επί αρκετή ώρα για οποιαδήποτε από αυτά, αναγκαστικά θα μιλήσεις και για τα άλλα τρία.

Εκτιμήσεις

Προτού μιλήσουμε για το πως μας φάνηκε, ξεκαθαρίζουμε πως πραγματικά νιώσαμε μια μεγάλη έκρηξη ενθουσιασμού. Ήταν απελευθερωτικό και δυναμωτικό να βλέπεις τόσο πολλούς ανθρώπους από όλη τη χώρα να μιλάνε για πολιτική. Αν και υπήρξαν πολλά θετικά σημεία στο MayDay '98, υπήρξαν και ορισμένα αρνητικά. Τα περισσότερα από τα παρακάτω ήταν αλληλένδετα και είχαν τις θετικές και τις αρνητικές πλευρές τους.

1) Υπήρχε πολύς σεβασμός. Όσοι/ές συμμετείχαν στις 9 ομάδες συζήτησης είχαν μεγάλη ανεκτικότητα και πραγματική προθυμία για να κατανοήσουν διαφορετικές οπτικές γωνίες. Αυτό για μας ήταν μια πρωτόγνωρη εμπειρία σε τέτοιου είδους συναντήσεις! Στις περισσότερες ομάδες συζη-

τούσαν χωρίς προεδρείο, ενώ ήταν γενικά ευπρόσδεκτη η χρήση "διευκολυντών" (στυλ: ένα είδος συντονιστή της συζήτησης, που αναλαμβάνει κατά διαστήματα να συνοψίζει τί έχει ειπωθεί -επιδιώκοντας την ομόφωνη άποψη όλων σε αυτό. Επίσης φροντίζει η ίδια άποψη να μην επαναλαμβάνεται από διαδοχικούς ομιλητές/τριες, ρωτάει τότε υπάρχει γενική συμφωνία για το αν η συζήτηση για κάποιο θέμα έχει φτάσει σε κάποιο συμπέρασμα ή κάνει κύκλους κτλ. Ο/η διευκολυντής/τρια δεν μπορεί να εκφέρει την προσωπική του άποψη για τα όσα συζητούνται και δεν έχει την εξουσία να κατευθύνει τη συζήτηση -οι όποιες παρατηρήσεις του/της πρέπει να γίνονται ομόφωνα αποδεκτές). Αρχικά, όλοι/ες χαρακτηρίζονταν από υπερ-ευγένεια (εσύ πρώτα, όχι εσύ κτλ), ωστόσο όταν η συζήτηση έφτανε σε αμφιλεγόμενα σημεία πολλοί ξεκινούσαν να μιλούν μαζί και φαινόταν η ανάγκη για προεδρείο. Χωρίς προεδρείο, υπήρχε το φαινόμενο πολλών κόσμος να αγχώνεται ιδιαίτερα για να κάνει σύντομες τοποθετήσεις, πρέπει να μπορείς να παρεμβαίνεις χωρίς να διακόπεις. Κάποιες ομάδες προτίμησαν να αποφύγουν αμφιλεγόμενα σημεία, διαφωνίες και αντιπαράθεσεις. Λαμβάνοντας υπ' όψιν ότι πολλοί από μας έχουμε περάσει μέσα από μια μακρά ιστορία σεχταρισμού, ανταγωνισμού για επιρροή, προσωπικών επιθέσεων κλπ, δεν ήταν περίεργο που σε αυτή την πρώτη μη-σεχταριστική μας συνάντηση υπήρξε μια υπερβολική έμφαση στο να βρεθούν σημεία συμφωνίας παρά στο να διερευνηθούν οι διαφορές. Αυτό είναι μια συνέπεια της ανάγκης για επικοινωνία και δημιουργία σχέσεων στη θέση των "οδοφραγμάτων" που υπάρχουν μεταξύ μας. Το MayDay '98 ήταν ένας πρώτος φραγμός στους καυγάδες που χαρακτηρίζουν τις πολιτικές συζητήσεις και συναντήσεις, όμως στο μέλλον θα πρέπει να διερευνήσουμε τις διαφορές μας, αν έχουμε την πρόθεση να τις ξεπεράσουμε ή να τις αποδεχτούμε. Παράλληλα, πρέπει να οικοδομήσουμε μια κουλτούρα συνεχούς αυτοκριτικής/διερεύνησης του εαυτού μας. Αυτή η συνάντηση ήταν η αρχή, τότε πρέπει να ριζώσουμε μια καλύτερη ματιά στο "κίνημά μας", στις διαφορετικότητες και τους διαχωρισμούς του, να εξερευνήσουμε τις διαφορές και να εκδιώξουμε τις αντιφάσεις.

2. Το MayDay '98 ήταν μάλλον "αναρχοκρατούμενο". Αυτό δεν πείραζε αν θέλεις να συμμετάσχεις σε ένα αναρχικό συνέδριο. Όμως οι στόχοι μας ήταν πολύ πιο φιλόδοξοι. Υπάρχουν μυριάδες άνθρωποι που συμμερίζονται τις πολιτικές μας προτάσεις και δράση, αλλά δεν αποτελούν τμήμα καμιάς αναρχικής/σοσιαλιστικής παράδοσης, γι' αυτό το γεγονός πως το MayDay '98 ήταν "αναρχοκρατούμενο" ήταν απογοητευτικό αν και όχι και τόσο περίεργο. Υπάρχει όμως τόσο πολύ περισσότερο δυναμικό και δυνατότητες για ένα σωρό ανθρώπους ώστε να μιλήσουν για πολιτική και να αναπτύξουν κοινή δράση... ελπίζουμε αυτό να το δούμε να συμβαίνει στο μέλλον.

3. Το MayDay '98 είχε επίσης μια έντονη "ακτιβιστική" προσέγγιση, ενώ ένα από τα ζητήματα για τα οποία εμείς θα θέλαμε να συζητήσουμε ήταν η ίδια η φύση του "ακτιβισμού" και η όλη κουλτούρα της "πολιτικής".

Leeds, Αύγουστος 1998

Η άγρια απεργία της Σερίφου το πρώτο εργατικό συμβούλιο στην Ελλάδα

Στις 21 Αυγούστου του 1916 ξέσπασαν στα μεταλλεία της Σερίφου άγριες συμπλοκές ανάμεσα στους απεργούς μεταλλωρύχους και δυνάμεις της χωροφυλακής, με αποτέλεσμα το θάνατο τεσσάρων απεργών και τεσσάρων χωροφυλάκων και τον τραυματισμό δεκάδων άλλων. Τα γεγονότα είχαν ξεκινήσει κάποιες βδομάδες πριν, με την ίδρυση του Σωματείου Μεταλλευτών Σερίφου, στην οποία έπαιξε καθοριστικό ρόλο ο αναρχοσυνδικαλιστής Κωνσταντίνος Σπέρας. Η αγρία απεργία της Σερίφου οδήγησε στην αυτοδιεύθυνση μεγάλου τμήματος του νησιού για δύο εβδομάδες. Στο τέλος, η γαλλικής ιδιοκτησίας μεταλλευτική εταιρεία ικανοποίησε όλα τα αιτήματα των μεταλλωρύχων.

Όλα ξεκίνησαν με την ίδρυση του Σωματείου. Μέχρι τότε, οι μεταλλωρύχοι ήταν εντελώς ανυπεράσπιστοι απέναντι στην μεταλλευτική εταιρεία, ο ιδιοκτήτης της οποίας, Ζωρζ Γρωμάν, θησαύριζε ενώ οι εργάτες δούλευαν κάτω από άθλιες συνθήκες, έως και 18 ώρες τη μέρα, από τις οποίες τις μισές μέσα στις στοές.

Με την έλευση του Σπέρα στο νησί, ξεκίνησε μια προσπάθεια για τη μαχητική οργάνωση των εργαζομένων. Ο Σπέρας όργωσε όλο το νησί, συζητώντας με τους συντοπίτες του (διακρίνεται σε δράση στην παρακάτω φωτογραφία -αριστερά, πάνω στο γαϊδούρι) και προπαγανδίζοντας τις ιδέες του επαναστατικού συνδικαλισμού. Πράγματι, τον Αύγουστο του 1916 το Σωματείο είναι μια πραγματικότητα. Τα παρακάτω αποσπάσματα από τα καταστατικά, του είναι χαρακτηριστικά:

"(σκοπός του σωματείου είναι)... η αλληλεγγύη με τους οργανωμένους εργάτες όλης της Ελλάδος και όλου του κόσμου, δια την άμυνα υπέρ των εργατικών δικαιών και την καταπολέμηση της εκμεταλλεύσεως από το κεφάλαιον, με τελικόν σκοπόν να δημοσιοποιηθούν τα μέσα παραγωγής, να γίνουν τα εκ της εργασίας αγαθά αποκλειστική απόλαυση των παραγωγών των και να παύση η εκμετάλλευσις του ανθρώπου από τον όμοιόν του"

"Κάθε τί που ψηφίζεται υπέρ του εργάτου δεν είναι παροχή, είναι επιστροφή. Είναι μερική πληρωμή απέναντι χρέους ολικού προς αυτόν: όσα και αν παραχωρήσει εις τον εργάτη η πολιτεία, ποτέ δεν θα κατορθώσει να του επιστρέψει όσα του οφείλει, έως ότου, οργανωμένος και δυνατός, θα πάρει πίσω το όλον, διότι το όλον του ανήκει". "Επωφελήσου πάντοτε από κάθε δείγμα διαθέσεων επαναστατικότητας εκ μέρους των συναδέλφων σου, δια να τους δυναμώσεις την αυτοπεποίθησίν των και την συναίσθησιν των δικαιωμάτων τους ως ανθρώπων και ως αεργατών (...) κάμνε παντού όπου σταθείς ζωράν προπαγάνδαν, δια να πείσεις τους αδρανείς και αδιαφόρους αδελφούς σου εργάτας. Εάν οι σκληραί ανάγκαι της αθλίας καταστάσεώς σου σε αναγκάζουν να αλλάξεις τόπον εργασίας, πήγαινε αμέσως να γραφείς εις το σωματείο του τόπου όπου κατόρθωσες να εξασφαλίσεις την συντήρησίν σου. Εάν δεν υπάρχει σωματείο φρόντισε να ιδρύσεις συ. Και μη λησμονήσεις την Πανελλήνιον Εργατικήν Ομοσπονδίαν, διότι μόνον του (το σωματείο) θα είναι ότι ήσουν και εσύ πριν οργανωθείς

με τους αδελφούς σου, σαν ένας κόκκος άμμου"

Στις αρχές Αυγούστου, ξεκινά απεργία των μεταλλωρύχων. Η κυβέρνηση μεταφέρει στρατεύματα με πολεμικό πλοίο. Στις 21 Αυγούστου, απεργοί και χωροφύλακες βρίσκονται αντιμέτωποι. Αρχικά οι χωροφύλακες συλλαμβάνουν τον Σπέρα και τα μέλη του διοικητικού συμβουλίου του Σωματείου, οι οποίοι είχαν προσπαθήσει να συνομιλήσουν με το διοικητή των

συλληφθέντες μεταλλωρύχους. Τα γεγονότα περιγράφονται στη συνέχεια από τον 80χρονο Πέτρο Λιβάνιο, παλαίμαχο μεταλλωρύχο:

Τα στοιχεία προέρχονται από το βιβλίο της Ομοσπονδίας Μεταλλωρύχων Ελλάδας "Η Αιματηρή απεργία των μεταλλωρύχων της Σερίφου" (Αθήνα, 1990) και από το 3ο τεύχος του περιοδικού "Αναρχος" (Φλεβάρης 1985)

εργασίαν και όχι 14ωρον, διότι υπάρχει νόμος. Ο εργοδότης βεβαίως δεν το εδέχθη

στο Λειβάδι, στην αποβάθρα, με γυμνό το σπαθί στον ώμο (...) έβγαλε το ρολόι από το τσεπάκι του παντελονιού και μας λέει: "Σας αφήνω 5 λεπτά διορία να πιστοχωρήσετε" και έβαλε το ρολόι στο τσεπάκι και εν τω άμα ετράβηξε το πιστόλι και εκότωσε τον Θεμιστοκλή Κουζούπη, νεόνυμφο. Αμέσως πήρε την πρώτη ξυλιά, έχασε το πιστόλι, τότε τράβηξε την λόγχη και εκτύπησε τον Ανδρέα Γαλανό εις το πόδι. Δεν πρόλαβε μετά να κάνει τίποτα, μέχρι που τον άρπαξαν οι γυναίκες και τον έριξαν εις την θάλασσαν όπως και τον Τριανταφύλλου, αστυνόμο της χώρας, εκοτώθη μέσα στην θάλασσα από τις πέτρες που έτρωγε στο κεφάλι από τις γυναίκες. Ένας χωροφύλακας έπαθε τα ίδια, που εσκότωσε τον Μιχαήλ Ζωΐδη. Του Μιχαήλ Μητροφάνη του ήρθε αδέσποτη από τα γραφεία της επιχείρησης και του Ν. Πρωτοπαππά κάτωθεν του Αγίου Νικολάου και αυτή από τα γραφεία. Τότε γυρίζοντας οι εργάτες ζώνουν τα γραφεία για να καταστρέψουν το μικρόβιον που ήτο εκεί μέσα. Βλέποντας τον κίνδυνο ο παπάς, Ιωάννης Ρώτας, της περιφέρειας, έτρεξε στον σταθμό και λέγει στον ανθυπομοίραρχο: "Βγάλε τον πρόεδρο έξω με το συμβούλιο, διότι θα ανατινάξουν τις αποθήκες οι απεργοί και θα καούν όλοι"

Ο έλεγχος του μεγαλύτερου μέρους του νησιού ήταν πλέον στα χέρια των απεργών. Η κυβέρνηση απέστειλε και άλλες δυνάμεις με το πολεμικό πλοίο "Αυλίσ", οι οποίες όμως δισταζαν να επέμβουν, φοβούμενες μεγαλύτερες συμπλοκές. Τελικά, παράγοντες των γαλλικών στρατιωτικών δυνάμεων που βρισκόταν στην περιοχή μεσολάβησαν για να ικανοποιηθούν τα αιτήματα των απεργών, ώστε να αποτραπεί μια γενίκευση της αναταραχής, τη στιγμή που η Αντάτ υπολόγιζε την Ελλάδα ως πολύτιμο σύμμαχο στον υπό εξέλιξη 1ο Παγκόσμιο Πόλεμο.

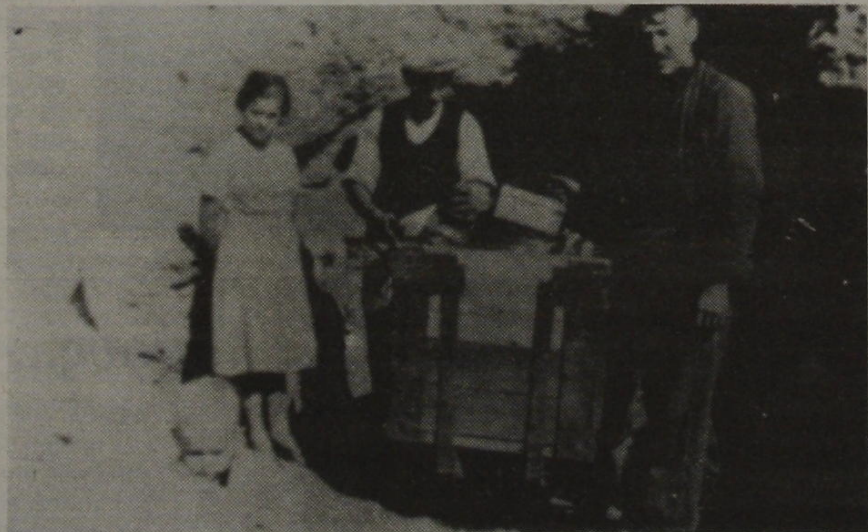
Τα γεγονότα της Σερίφου ήταν το πιο χαρακτηριστικό παράδειγμα της άμεσης δράσης και του επαναστατικού συνδικαλισμού στην Ελλάδα. Ο Σπέρας στη συνέχεια έγινε μέλος του Εργατικού Κέντρου Πειραιά, όπου συμμετείχαν και άλλοι αναρχικοί και ακραίοι κομμουνιστές, οι οποίες προσπαθούσαν να αντέξουν στο ασφυκτικό περιβάλλον της ελεγχόμενης από το ΚΚΕ ΓΣΕΕ.

Το ΚΚΕ δεν ξέχασε τον Σπέρα. Δεκαετίες αργότερα, και ενώ είχε αποσυρθεί από την ενεργό δράση, τον δολοφόνησαν τα παλικάρια της ΟΠΛΑ...

"Σαν από μηχανής θεός εμφανίστηκε στο προσκήνιο ο Σεργιώτης Συνδικαλιστής και Αναρχικός Κωνσταντίνος Σπέρας. Τελειόφοιτος του Λεόντειου Λυκείου της Αλεξάνδρειας, πολυταξιδευμένος και ζυμωμένος μέχρι "μυελού οστών" στους αγώνες του ελληνικού εργατικού κινήματος και του παγκόσμιου προλεταριάτου, νέος γεμάτος ορμή και αποφασιστικότητα. Παίρνει αμέσως την ευθύνη της οργάνωσης των συμπατριωτών του μεταλλωρύχων, επεξεργάζεται το προοδευτικότερο καταστατικό Εργατικού Σωματείου για την εποχή εκείνη και εκλέγεται πρώτος πρόεδρος του Σωματείου Μεταλλευτών Σερίφου τον Ιούνιο του 1916 (...) Κορυφαίο ιστορικό γεγονός παραμένει για το Εργατικό Κίνημα της Ελλάδας η θυσία των μεταλλωρύχων της Σερίφου και η επικράτηση των εργατών, έστω για 15 μόνο μέρες, που κατάργησαν έτσι κάθε μορφή εξουσίας στο μικρό νησί των Κυκλάδων ρυθμίζοντας με δική τους Επιτροπή τις τοπικές υποθέσεις. Ένα πρωτόγονο εργατικό Σοβιέτ, που γεννήθηκε αυθόρμητα στη Σερίφο των Κυκλάδων και που χτυπήθηκε αλύπητα από τις λόγχες και τις σφαίρες της ελληνικής πολιτείας..."

Σωματείο Μεταλλωρύχων
Λατόμων και Οικοδόμων
Σερίφου

χωροφυλάκων για να τους ζητήσουν να αποχωρήσουν. Στη συνέχεια, οι χωροφύλακες προσπάθησαν να διαλύσουν τους απεργούς που άρχισαν να συγκεντρώνονται. Ο διοικητής των χωροφυλάκων μάλιστα πυροβόλησε ενάντια στους συγκεντρωμένους, γεγονός που οδήγησε στα αιματηρά γεγονότα που ακολουθήσαν. Οι νεκροί θα ήταν πολύ περισσότεροι, αν ο παπάς της περιοχής δεν συμβούλευε τις αρχές να απελευθερώσουν αμέσως τους

και εμείς κατεβήκαμε σε απεργία. Σε ολίγες ημέρες, ήλθε το φορτηγόν να φορτώσει μεταλλείον, για το εξωτερικό. Εμείς αμέσως φρουρήσαμε το μεταλλείον και ζητάμε να μας δώσει 30 λεπτά κατά βαγόνι, ενώ μας έδινε 15 λεπτά. Και οκτώωρον εργασία. Ο εργοδότης αντί να έλθει εις κατανόηση με το σωματείο, πήγε εν συναινεσί με την κυβέρνηση και έστειλε εδώ ένα μοίραρχο με 23 χωροφύλακες, για να μας διαλύσουν. Βγήκε λοιπόν ο μοίραρχος Κυριακή πρωί,

“MONOPOLY” στη Ρωσία...

Την περασμένη εβδομάδα, οι αποτυχίες της εγκληματικής ολιγαρχίας άγγιξαν τελικά τους πάντες. Δεν μπορούν πλέον να υπάρχουν αυταπάτες για την κατάσταση της οικονομίας στη Ρωσία. Η οικονομική κρίση έχει πλήξει τα ανώτερα στρώματα της εργατικής τάξης τόσο όσο ποτέ άλλοτε μέσα στην πρόσφατη περίοδο της λεγόμενης οικονομικής σταθερότητας.

τελούσε τη μεγάλη φιλοδοξία του πληθυσμού της Ρωσίας. Αυτή η νέα Μόσχα ήταν μια πόλη-σκηνικό, όπου μεγαλόπρεπες προσόψεις υψώνονταν για να κρύψουν τη φτώχεια. Πραγματικά, μεγάλο μέρος της συνεισφοράς που εξασφάλιζε το καθεστώς οφειλόταν στο “όνειρο της Μόσχας”. Τώρα, καθώς η ρωσική οικονομική πυραμίδα καταρρέει, οι χιλιάδες εργάτες που συνέχιζαν τη λειτουργία των μεγάλων και μικρών επιχειρήσεων, δέχτηκαν ένα χτύπημα κάτω από τη μέση.

Το πρώτο μεγάλο ζήτημα, είναι η πιθανότητα δημιουργίας πανικού και μια έκρηξη του πληθωρισμού. Μέχρι στιγμής, δεν έχει ξεσπάσει πανικός (αν και αρκετοί μικρομέτοχοι στους οποίους απαγορεύτηκε η απόσυρση των κεφαλαίων τους, έφτασαν στα πρόθυρα συμπλοκών). Σε σύγκριση με την ένταση του 1992-1993, τα πράγματα είναι σχετικά ήρεμα. Αυτό πιθανώς οφείλεται στην προηγούμενη τεχνητή σταθεροποίηση του ρουβλίου, η οποία εν μέρει οφείλεται γι' αυτή την κρίση, που όμως είχε επίσης δημιουργήσει μια εμπιστοσύνη του πληθυσμού στην οικονομία. Πολλοί πιστεύουν ότι δεν πρόκειται να χαθούν όλα, σε αντίθεση με το κλίμα καταστροφής που επικρατούσε στις αρχές της δεκαετίας του '90. Αρκετοί είχαν κρατήσει οικονομικά αποθέματα σε μετρητά, χωρίς παράλληλα να έχουν γευτεί τις εμπειρίες του να δουλεύεις επί μήνες χωρίς να πληρώνεσαι -και δεν πρόκειται να καταλάβουν τι πραγματικά συμβαίνει αν δεν μπουκνουν στη θέση των ανθρακωρύχων, των δασκάλων και

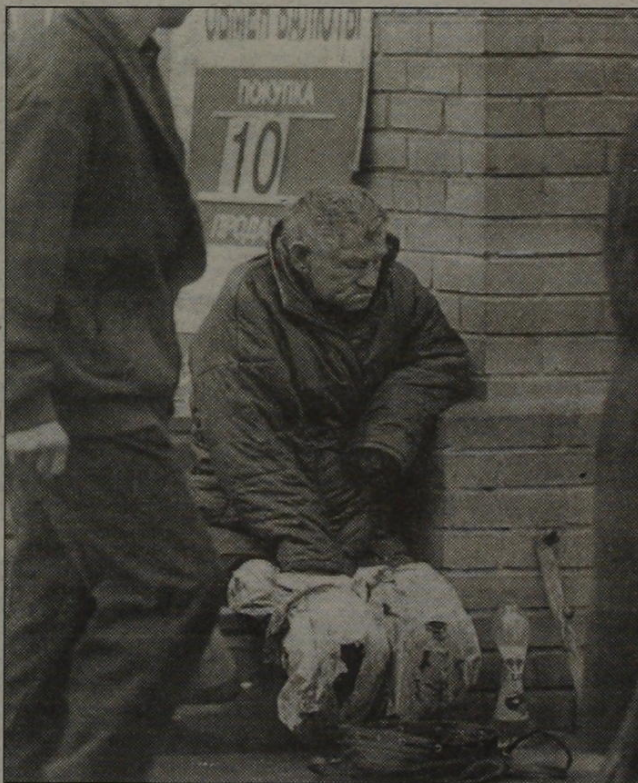
των επιστημόνων. Όλοι δέχτηκαν ένα ισχυρό πλήγμα, αλλά για πολλούς δεν ήταν το τελειωτικό.

Πολλοί γιάπυς που φιγουράριζαν ανάμεσα στους υψηλόμισθους απογοητεύτηκαν όταν διαπίστωσαν πως δεν τους επιτρεπόταν να αποσύρουν χρήματα από τους τραπεζικούς τους λογαριασμούς (η κατάσταση ήταν χειρότερη για όσους τους καταβάλονταν οι μισθοί μέσω τραπεζών). Υπάρχει πιθανότητα χρεωκοπίας για ορισμένες τράπεζες ή αδυναμίας τους να διαθέσουν ρευστό για μεγάλη χρονική περίοδο. Οι μεγαλύτεροι χαμένοι είναι αυτοί που είχαν καταθέσεις σε ρούβλια και όσοι είχαν επενδύσει σε βραχυπρόθεσμα ομόλογα, άνθρωποι δηλαδή που είχαν πιστέψει στη σταθεροποίηση των ισοτιμιών. Αυτοί οι άνθρωποι θα διαπιστώσουν πως όλοι τους οι κόποι χάθηκαν.

Ενώ πολὺς κόσμος δεν τρέφει καμμία συμπάθεια για τους γιάπυς και για όσους έχουν λεφτά, η αλήθεια είναι πως η συμπάθεια για τους προηγούμενους είναι που μπορεί να διαλύσει τις αυταπάτες και να θέσει σε κίνηση τη χώρα. Και γι' αυτό το λόγο η κυβέρνηση ξέρει ότι πρέπει να κάνει πολύ περισσότερα για να τους στηρίξει από ότι θα έκανε για τους ανθρακωρύχους. Στην ιστορία των επαναστάσεων, σπάνια αυτές γεννήθηκαν αποκλειστικά από τα κατώτερα οικονομικά στρώματα. Οι μεγαλύτερες κοινωνικές ανακατατάξεις ξεκίνησαν όταν τα συμφέροντα της μεσαίας τάξης συνέπεσαν με αυτά των φτωχών και της εργατικής τάξης. Τα μέλη της μεσαίας τάξης έχουν περισσότερη εξουσία και κοινωνική καταξίωση. Είναι οι μονάδες κρούσης του καπιταλισμού και όταν χάνουν την πίστη τους σε αυτόν, προδιαγράφονται εξελίξεις.

Είναι εφικτή μια νέα επανάσταση στη Ρωσία; Πρέπει να σημειωθεί πως οι ρώσοι φοβούνται τις αλλαγές περισσότερο από όλους. Αυτό που θέλουν πάνω απ' όλα είναι η σταθερότητα. Αυτό εξηγεί εν μέρει γιατί δεν έχουν ακόμα υπάρξει μεγάλες διαμαρτυρίες. Όλα θα εξαρτηθούν από το πόση σταθερότητα θα μπορέσει να προσφέρει η κυβέρνηση. Αυτό που θα θέσει τους ανθρώπους σε κίνηση είναι η αύξηση του χάους και της αίσθησης της αναπότρεπτης καταστροφής. Το μέλλον της οικονομίας δεν είναι καθαρό. Η πυραμίδα καταρρέει, είναι όμως πιθανό πως θα καταφέρει να πείσει τους πολλούς να βοηθήσουν ώστε “να αποκατασταθεί η τάξη”. Περιμένοντας τις εξελίξεις...

Laure Akai, Μόσχα

“Θα πρέπει να υποφέρουμε πολύ αίμα, ιδρώτα και δάκρυα πριν βρεθούν νέες μορφές επιχειρηματικής συνεργασίας ανάμεσα στις δύο μεγάλες δυνάμεις”, δήλωσε ο Γιέλτσιν στην κοινή με τον Κλίντον συνέντευξη τύπου της περασμένης Τετάρτης. Ο πρόεδρος των ΗΠΑ ανταπέδωσε: “Νομίζω ότι αν άλλες πολιτικές δυνάμεις προσπαθήσουν να αναγκάσουν τον πρόεδρο (τον Γιέλτσιν) να εγκαταλείψει στη μέση τις μεταρρυθμίσεις, ή ακόμη και να τις ανατρέψει, αυτό που θα συμβεί θα είναι το ότι ακόμα λιγότερα χρήματα θα έρθουν στη Ρωσία και το αποτέλεσμα θα είναι ακόμη μεγαλύτερες δυσκολίες”.

Κι ενώ συνεχίζεται το άγριο παζάρι για το σχηματισμό της νέας κυβέρνησης, εργατικές κινητοποιήσεις εξαγγέλλονται τελικά για τον Οκτώβριο και στην παρτίδα της “MONOPOLY” μπαίνει και ο στρατός, οι απλήρωτοι επί μήνες άντρες του οποίου χρησιμοποιούνται ως ατού από τους διάφορους παίκτες...

Εδώ και πολλούς μήνες, εκατομμύρια εργάτες σε ολόκληρη τη Ρωσία δουλεύουν χωρίς να τους καταβάλονται οι μισθοί ενώ το χαμηλό βιοτικό επίπεδο εμποδίζει την τεράστια πλειονότητα του πληθυσμού από το να συμμερίζεται το όνειρο του καταναλωτισμού που είχε αρχίσει να δημιουργείται στη Μόσχα. Στην πρωτεύουσα της Ρωσίας, οι σχετικά υψηλοί μισθοί και η συγκέντρωση πλούτου δημιουργούσαν μια κουλτούρα καταναλωτισμού που βρισκόταν σε ευθεία αντίθεση με τη συνολική οικονομική πραγματικότητα, ένας καταναλωτισμός που είχε πετύχει να υποτάξει μεγάλο τμήμα της εργατικής τάξης, προσφέροντάς της την υπόσχεση ενός καλύτερου μέλλοντος. Χάρη στη χρησιμοποίηση του 48% του προϋπολογισμού ολόκληρης της χώρας για τη Μόσχα και εξαιτίας της ανάπτυξης της ελίτ, η πρωτεύουσα εμφανιζόταν ως ελκυστική προοπτική, μια πόλη όπου η ύπαρξη της μεσαίας τάξης είχε αρχίσει να φαίνεται ως ένα βέβαιο και διαρκώς διευρυνόμενο φαινόμενο, ενώ η συμμετοχή σε αυτή τη μεσαία τάξη απο-

Χορεύοντας με τους Λύκους...

Ο Κιριγένκο διαδέχτηκε στην πρωθυπουργία τον Τσερνομίντιν στις 22 Μαρτίου του 1998. Παύθηκε από τον Γιέλτσιν στις 23 Αυγούστου.

Ο Κιριγένκο είναι ο άνθρωπος του μπλοκ των 3 μεγάλων ιδιωτικών τραπεζών στη Ρωσία (Menatp, Mostand και Onexim) οι οποίες πρόσφατα συγχωνεύτηκαν. Στο μέλλον προβλέπεται το κλείσιμο ή η εξαγορά και άλλων τραπεζών από την τρόικα, ώστε τελικά μάλλον στη Ρωσία θα απομείνουν δύο τραπεζικοί γίγαντες: η τρόικα των τραπεζικών συμφερόντων που εκπροσωπεί ο Κιριγένκο και η κρατική Sberbank. Η τρόικα αποτελεί ουσιαστικά κυβερνητικό τραπεζικό οργανισμό. Όχι γιατί ανήκει στο κράτος, αλλά γιατί της ανήκει μεγάλο μέρος από το κράτος... Εξάλλου, η υποτίμη-

ση του ρουβλίου έφερε μεγάλη κέρδη για τα σε συνάλλαγμα αποθέματα της τρόικας, η οποία πληρώνει τα χρέη της σε ρούβλια.

Ο Τσερνομίντιν ήταν πρωθυπουργός της Ρωσίας από το Δεκέμβριο του 1992 μέχρι το Μάρτη του 1998, οπότε αντικαταστάθηκε από τον Κιριγένκο. Ο Τσερνομίντιν ήταν μέχρι την πρώτη ανάληψη της πρωθυπουργίας διοικητής της Gazprom, της οποίας σήμερα είναι μεγαλύτερος και εκφραστής των συμφερόντων της.

Η Gazprom είναι η μεγαλύτερη εταιρεία και ο μεγαλύτερος εξαγωγέας φυσικού αερίου στον κόσμο, και έχει το μονοπώλιο του φυσικού αερίου στη Ρωσία. Η προη-

γούμενη ηγεσία του υπουργείου οικονομικών προσπαθώντας να καθησυχάσει τους επί μήνες απλήρωτους ανθρακωρύχους, είχε τονίσει πως η μοναδική λύση θα ήταν μια υποτίμηση, η οποία θα αύξανε τα κέρδη της Gazprom και θα ενίσχυε τη ρωσική οικονομία. Πράγματι, παρά τη γενική κρίση, οι μετοχές της Gazprom ανέβηκαν... Αυτό όμως δεν είναι το μοναδικό αίτημα της εταιρείας. Η Gazprom οφείλει επίσημα στο ρωσικό κράτος 2,4δισ. δολάρια από μη-καταβολή φόρων. Η ανάληψη της πρωθυπουργίας από τον Τσερνομίντιν καθησυχάζει τον τωρινό διευθυντή της Gazprom, τον Viakhirevany σε σχέση με την (μη) καταβολή φόρων...